

NATALIS SOL INVICTUS

Епосът

за родилните прекеждия и великия възход
на Божия син-слънце, наричан в:

- Тракия, Елада и Рим – Дионис, Бакхус, Митрас или Конс;
- Египет – Хонсу, Херу или Хорос;
- Финикия – Шири или Сири;
- Индия – Шива или Сурья;
- Балхара – Сиявуш, сияйният конник;
- от българите – Сива бога или Хурса;
- от славяните – Хорс, Род, Божич, Дажбог, Колад,
Ярило, Святовит, което значи Витяз на светлината

Исторически роман на Валентин Йорданов

ПЪРВА ГЛАВА. ОТ ЗАЧЕВАНЕТО ДО РАЖДАНЕТО НА БОЖИЯ СИН. ЛЕГЕНДАТА ЗА АВИТОХОЛ

1. Младите богове Музей и Хиона

Мегалитен замък на Хефест и сина му Музей, извисяващ се на едно от тепетата в град Пулпудева. Началото на VII-мо хилядолетие преди Христа.

Пламъкът на догарящата свещ ту припламва, ту отслабва, а перото на Музей препуска по гладкия пергамент с бясно посърцване...

Вратата на неговата соба се отвори с размах. Влезе младата му съпруга Хиона. Полите на ленения ѝ пеплос я следваха с финеса на леките ѝ стъпки. Тя прегърна отзад наведения над масата мъж. Ефирната милувка на гърдите ѝ по тила и врата му, хладните ѝ пръсти по горещите му рамене, някак си отда-лчиха от ума му бързите и напрегнати мисли, които и без това слизаха трудно върху празния пергамент.

- Какво пак твориш, съпруге мой?... Чакай да позная!... Не е ли туй оракулът, предназначен за Хермес, след шумното сутрешно жертвоприношение?
- Не позна, божествена моя! – извика той, обърна се, сграбчи я и я вдигна на коленете си. – Стой мирна, нека да съзра отблизо красивото ти лице! Ах ти!...

Двамата, прегърнати, обвити в призрачен пурпурен ореол, ненаситно се гледаха и изучаваха, като че се виждаха за пръв път. Времето спря, дори свещта угасна, ала те се гледаха и обичаха с очи и ръце, може би леко подпомогнати от един магичен лунен лъч, проникнал в собата през тесния прозорец.

- Оракула вече предадох на чичо ми Хермес! Сега пиша един много интересен епос! – разтърси коси Музей. – Епос за раждането и възхода на Бакхус – херосът на сатирите и трагите, спасителят на нашия свят, – та да не го забравят след време късопаметните потомци!
- Навярно твърде важно е това твое дело, знам, ала бива ли да е празно ложето ни в тази топла пролетна нощ, съпруге мой?!
- О-о, Хиона! Мъдри както винаги са твоите думи! Подай ръка, води ме към брачното ни ложе с покров пъстрозвезден, изтъкан от майка ми Кабино!
- Ела, любим Музее! Нали предсказа, че син ще ни се роди! Всеки ден сърцето ми копнее за бъдното ни чедо, за светлия ни син, обречен на дела нетленни!
- Да, божествена! И щом роди се той, Евмолп ще го зовем! Евмолп – „Хубаво пеещия“! – отрони замечтан Музей, отпускаяки се на широкото легло.
- Ш, ш,...т! – постави пръст на устните му Хиона. – От този миг да замълчим, защото тайнството започва.

Снежнo-белият пеплос се смъкна от раменете ѝ, за да покрие влюбената двойка. Но и лунният лъч изчезна, закрит от някой загрижен облак. Тъма любовна и топла обгърна брачното ложе с пъстрозвездния покров. Сътворението е незримо тихо тайнство...

2. Музей, децата и епосът за раждането на божия син

Замъкът на Музей, седем години по-късно.

В просторния двор на замъка, между сградите и вековните дъбове и секвои, група весели деца играеха на криеница. Глъчката им секна, прекъсната от мощния глас на Музей:

- Деца, хайде да отидем в трапезарията и да седнем на голямата маса!
- Ще ядем ли тате? – попита къркосият Евмолп и погледна към небето, за да види къде е слънцето. – Преполовен ли е денят?
- Още не, сине прекрасен! Мама сега сготвя нещо вкусно, така че скоро ще ядем! – отвърна Музей. – Защото който не яде...?
- ... Меца ще го пребори! – довърши Музеевата загадка Аполоновият внук Тамирис.
- Браво Тамирис, умно момче! – засмя се Музей.
- Щом гостбата не е готова, защо да ходим в трапезарията? – учуди се Евмолп. – Ние тъй хубаво си играем!
- Защото ще имаме занятие, упражнение за младите ви умове! Игрите и гимнастиката закаляват тялото, ала умът също търси своето! Нали не искате да станете глупави момчета?
- Не! – извика Астрей, най-големия син на Силен. – Дядо ми, Хермес, наставлява, че мързеливият ум не е приятел на силното тяло!
- Вярно е рекъл дядо ти Хермес, Астрей! Затуй съм решил: всеки ден ще ви разказвам по малко от една дълга и много увлекателна история – за раждането и израстването на едно славно момче като вас, за малкия Бакхус, сина на великия Зевс.

Групичката изкачи стълбите към трапезарията и децата насядаха около тежката дъбова маса, която почти изпълваше огромната зала. На масата лежеше разтворена пергаментова книга – завършеният ръкопис на Музей, посветен на божия син.

- Я, това са буквите на дядо ми, Хермес! – извика Астрей. – Ти ли ги изписа върху пергамента?
- Аз! – кимна утвърдително Музей. – А ти можеш ли да ги разчетеш, Астрей?
- Мога, но не всичките! – изчерви се момчето. – Татко бе започнал да ме учи, ама спря! Някакво важно дело му бе възложено!
- Знам за това: татко ти Силен сега трябва да пази розовите градини на Зевс! Пакостни натрапници се появиха там! Ето защо аз ще се заема на здраво с вашето обучение и възпитание. Като приключим с този прелюбопитен епос, ще ви науча да четете и да пишете вълшебните знаци – буквите!
- Еха-а! Тогава ще мога да разбера какво пише в книгите на дядо! – зарадва се Астрей с блеснали очи...

Доволен от разговора със своите питомци, Музей ги огледа:

- Добре, момчета! Всички ли са тук? Виждам Силеновите синове Астрей, Ленеи, Марон и Фол. Виждам Тамирис, който дядо му Аполон доведе вчера. И, разбира се, моят красавец Евмолп... Е, да видим какво ще ни разкаже сега тази любопитна книга...

3. Зевс и Йо: зачатие на божия син

И така, започвам моята чудна история...

Около хиляда и четиристотин години преди нашето време великият Зевс решил да нагледа едно от личните си владения, а именно Южен или Горен Египет. Там той бил известен под имената Амон и Озирис. Зевс трябвало да пропътува дълъг път: от планината Олимп до град Тива, столицата на Горен Египет. През Елада смятал да поязди един от любимите си бели коне, хем по-пътно да се срещне с местните обитатели, между които имал много познати и приятели. А разстоянието от Долен до Горен Египет щял да премине с ладия нагоре срещу течението на могъщата река Нил.

И така, Зевс прекосил Тесалия, Беотия и Атика, и навлязъл в Пелопонес, като там възнамерявал да вземе кораб на Аргоското пристанище, който да го откара до делтата на Нил, в Александрия Египетска.

Околностите на град Аргос, Пелопонес: замъкът на Инах. Края на X-то хилядолетие преди Христа.

Тъкмо в полето край Аргос Зевс срещнал красивата и добра девойка Йо, дъщеря на речния бог Инах и на нимфата Мелия. Това се случило по време на лятното слънцестоене, когато билките и въобще растенията цъфтят и ухаят най-силно.

Зевс и Йо се разходили из местната кория, разговаряли и се смеели, упоени от мириса на цялата природа. Тя набрала цветя, а той – горски плодове. Дори се изкъпали в реката, любувайки се един на друг. Неусетно дошла вечерта. Йо пожелала да се прибере в къщи – при родителите си, при сестра си Микена и братята си Аргос, Фороней и Егиалей. Но Зевс не й позволил. Казал й, че никой – бог, хищен звяр и дори вятърът и дъждът – не ще посмее да й навреди, докато той е редом с нея. Наистина кой би подразнил, камо ли да се опълчи срещу великия Зевс – облакогонца и мълниеметеца?

Вечерта била тиха и топла, небето чисто, осеяно с едри звезди, а месечината осветявала всичко наоколо. Двамата заситили глада си с ароматни горски плодове, завили се в Зевсовия ямурлук и заспали непробудно.

На сутринта, когато Йо се събудила, намерила до главата си малък венец от свежи жълти еньовчета. И макар че Зевс го нямало, тя не изпитала безпокойство, а напротив разбрала, че се е променила по някакъв необясним, магичен начин. Почувствала в себе си голяма увереност и сила. Грабвайки венчето на Зевс, Йо заподскачала радостно към къщи. Заобиколила спящия още град Аргос. Не я затруднило и изсеченото в отвесните скали стълбище към непристъпния Инахов замък, надвиснал над града.

- Къде беше дъще? Побоях се да те мисля цяла нощ! – почти изплакала майка ѝ Мелия, стояща на полянката пред разтворения портал на замъка. – Тъкмо щяхме да пращаме следотърсачи за тебе!
- Сестричке, ти си дойде! – появила се изневиделица любопитната ѝ сестра Микена. – Жълто венче ли си оплела!
- Не съм го оплела аз, Зевс ми го даде! – отвърнала гордо Йо.
- Зевс ли? – пребледняла майка ѝ. – Зевс ти е дал венец от жълто еньовче?!... Ела дъще! Нека влезем в къщи, да седнем под асмата, че нещо ми прималя!

Щом жените влезнали в просторния двор на замъка, стражите, пазещи портала, дръпнали и залостили с трясък двете му половини, обковани изцяло с бронз, на който отвън били изобразени всяващите ужас глави на трите Горго-ни: Стено, Евриала и Медуза. Майка и дъщери се придвижили до ореховата скамейка под асмата, чиито млади листа и филизи хвърляли рехавя сянка. Сядайки, Мелия тревожно попитала Йо:

- Ти знаеш ли, Йо, на кого дава Зевс венче от еньовче? Това венче е знак!
- Какъв знак, за какво? – учудила се Микена.
- Не знам, мамо, но се досещам! – отвърнала Йо сериозно.
- Не знаеш, а се досещаш... – повторила като ехо Мелия, вглеждайки се дълбоко в очите на дъщеря си. – Да-а, виждам, променила си се ти през тази нощ! Пораснала си! Вече си жена!
- Да, мамо, така е! Усещам в мен голяма сила!
- Тази сила иде от плода на Зевс, който вече тегне в теб! – казала рязко Мелия. – Ти обаче си сгодена за Зевсовия син Арес!... Помози земна майко и ти небесни отче!...
- Годеница съм на Арес, но къде е той! Отиде на края на света, чак в мъгливия Албион, за да се бие с фоморите – гигантски зли демони от Атлантида! Обеща като се върне да ме вземе на Олимп, но го няма никакъв!
- Ех че новина! Ще имаш дете от великия Зевс?! – засмяла се Микена.
- Тихо, Микено! Млъкни веднага! Шът! – облещила се срещу нея Мелия.
- Че защо да млъча, мамо? – прошепнала смутена Микена. – Не е ли туй радостна вест? Вярно, че Йо е сгодена за Арес, ама нали Зевс е най-великият от всички богове? Той ще озапти проклетия си син, този грубиян и побойник!
- Мама казва друго: трябва да се пазим от властната Хера, която мечтае да види сина си Арес на Зевсовия трон! – отговорила Йо вместо майка си.
- Да-а, Хера! – замислено казала Мелия. – На времето тя изпрати вечно гладния Питон да преследва и притеснява Латона, когато бе забременяла от Зевс и носеше в корема си Аполон и Артемида. Тогава Латона се скри чак на остров Делос, за да роди спокойно близнаците си. Подобни мъки изпита и Мая, майката на Хермес...
- Ако се наложи, точно Аполон и Хермес ще ми помогнат, майко!
- Умница си ми ти, Йо! – зарадвала се Мелия. – И знаеш ли кой още ще ти бъде верен съюзник срещу Хера?

- Кой, майко? – попитала Йо.
- Яххос, синът на Персефона! Яххос израстна под закрилата на мрачния Хадес! Вече е голям мъж! И той, като Аполон и Хермес, силно ненавижда Хера и Арес!
- Как се радвам, че ще имаш бебе! – Микена прегърнала Йо, която също ѝ отвърнала, благодарна за нейната подкрепа.
- Момичета, заклевам ви да пазите голяма тайна: на никого нито дума за нашия разговор! Разбрахте ли ме? – погледнала ги строго Мелия.
- Да, мамо! – обещали те.
- Хубаво! Сега елате в градината, да ми помогнете да свърша нещо!

Мелия тръгнала към градината в другия ъгъл на вътрешния двор на замъка, а дъщерите ѝ я последвали, хванати за ръка.

Тъкмо в този момент на портата се почукало силно. Главният пазвант отворил малкото прозорче и извикал:

- Кой си ти? Покажи се да те видя!
- Ето ме: Зевс Кронид съм аз и с добро идвам! Ала побързай да отвориш, че иначе гнева ми ще изпиташ!
- Господарке? – извикал въпросително пазвантинът към Мелия.
- Отвори де, отвори! – кимнала му тя.

Ето как, най-неочаквано, сияйният Зевс се появил в Инаховия замък. А литналата като стрела Йо, се хвърлила в прегръдката му.

- Дойдох да те взема с мен в Египет; един кораб ме чака долу на пристана! – казал Зевс на Йо, като широка усмивка не слизала от лицето му.
- Чудо стана, Зевсе! – погледнала го със звездните си очи Йо. – Пожелал си пак да се сберем и ти дойде за мен!
- И аз го искам: заедно да бъдем! И заедно ще сме оттук нататък! – помилвал я той по високото чело.
- Вземи я с теб и пази я, велики Зевсе! – поклонила се и изплакала Мелия. – Добричко чедо ми е тя и любимо!
- Прекрасна е щерката твоя! Ала аз дойдох и заради друго: провидях, че синът ми, растящ в Йо, ще наследи моята власт над света!
- Макар кораб да те чака долу, не е ли редно е да те почерпя, Зевсе, поне с чаша наше вино и комат от нашия хляб! Все пак виден гост си ми дошъл, при туй и зет! – казала Мелия и дала знак на Микена, която затърчала към кухнята. След нея изтичала и Йо, само че към горния кат на къщата, за да си вземе най-необходими неща и дрехи.
- Благородният ви дом е много уважаван и скъп за мен! Но ще ме посрещнете и нагостите както подобава между роднини близки, когато с Йо се върнем от Египет!
- Все пак вземете, за да се подкрепите в дългото плаване! – Мелия завързала в престилката си и подала на Зевс стомничката с вино, хляба и буца прясно сирене, донесени от чевръстата Микена.
- Благодаря ти, Мелия за храната и за милото отношение! – пак се засмял Зевс.

Дошла и Йо, носеща вързоп свои дрехи. Последвали прегръдки и сбогуване, след които Зевс и Йо се спуснали по стълбите на стръмния склон под замъка. Гледайки подире им, Мелия и Микена избърсали сълзите си – къде от щастие заради късмета на Йо, къде от малко тъга че няма да я видят скоро...

4. В Египет. Заговорът на Сет и коварното убийство на Озирис

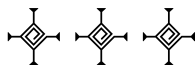
Свещената земя Египет. Средата на лятото, месец Епиф.

Минали почти пет месеца – от Епиф до Атир, – в които Зевс и Йо, тоест Озирис и Изида, живяли щастливо в Горен Египет. Озирис развел невестата си из своята свещена земя. Попътно той ѝ показал огромния тайнствен лабиринт край езерото Мойрис, дело на Великия Ра, който по-късно послужил за образец на Дедал при построяването на лабиринта на остров Крит, край Кносос. Виждайки мащаба на това архитектурно съоръжение, Изида останала без дъх: тя изброила дванадесет покрити вътрешни двора с високи каменни скулптури и колонади; хиляда и петстотин надземни помещения и хиляда и петстотин подземни, като преплетените проходи между тях е невъзможно да бъдат запомнени; върху подземния вход, който е и изход на лабиринта, била издигната пирамида със страна 72 разтега.

Не по-малко удивителна и огромна била крепостта със сто порти на столицата Тива, построена от Озирис в чест на неговата майка Нут, позната в Тракия и Елада като Рея. Най-величествени в този град били два златни храма: на божествения небесен Зевс, наричан Озирис и на земното му превъплъщение, наричано Зевс-Амон. Забележителни били и храмовете на други богове, на които Озирис определил почести и празници и назначил жреци, които да ги изпълняват...

В средата на месец Атир, по повод посещението на етиопската царица Асо в Долен Египет, Озирис бил поканен от брат му Сет, на организиран в нейна чест бал в двореца в долноегипетската столица Он – „Града на Слънцето“. Тъй като Атир бил първият прохладен месец в Египет, обикновено тогава се правели най-много дипломатически и правителствени мисии. Освен това началото на зимата било добър повод за празненства, защото в Египет тържествено пристигала от Елада Персефона, известна тук като Нефтида – любимата съпруга на Сет и царица на страната.

Въпреки че имал съмнение за заговор на брат му срещу него, с цел узурпиране на властта над света, Озирис решил да отиде на бала, защото не вярвал, че брат му ще посмее да пристъпи установения ред и закон, а освен това разчитал на подкрепата на видните божества, които щели да присъстват там. Той взел със себе си за компания и своята любимка Изида. И все пак, преди да тръгне от Тива, Озирис се подсигурил чрез особен вестоносец, като заръчал на дъщеря си, богинята-войн Анат, известна още като Атина, да събере малък отряд и да го последва бързо в Долен Египет.

На празничната вечер в своя дворец Сет посрещнал Озирис и Изидата уважително, като се отнасял почитателно към всичките си гости, дори към по-нисшите божества. Това засилило съмнението на Озирис, защото Сет обикновено се държал грубо, надменно и цинично, без да се притеснява какво ще говорят после за него. От друга страна Озирис се успокоявал вътрешно, че Сет би могъл най-много да му устрои някоя пиперлива шега, скеч или анекдот, осмивайки желанието за доминация на по-големия си брат. Пък и вероятно дъщеря му Анат всеки момент щяла да нахълта в залата, придружена от дузина отборни юнаци. Озирис не знаел, че Анат се била поувлякла да събере повече войска, което забавило нейната мисия.

Впрочем хубавото вино, обилната храна и красивата обстановка допринесли за ведрото настроение на красиво пременените богини и богове. Те танцували под треплите на виртуозните музиканти или разговаряли помежду си на важни теми. Никой не подозирал, че коварният Сет отново е подготвил пъклено престъпление, този път срещу собствения му брат – великия Озирис.

Съзаклятниците на Сет били седемдесет и двама: по-голямата част, облечени като гости, стоели разпределени на различни места в балната зала, за да контролират положението, а по-малката – пазели за всеки случай около двореца. Сет предварително бил поръчал при изкусен дърводелец направата на удивителен сандък, инкрустиран със злато и скъпоценни камъни. Майсторът спазил мерките на тялото на Озирис, които Сет знаел точно.

Когато, в разгара на тържеството, внесли красивия сандък, всички ахнали и обиколили тази невероятна вещ. Едни били поразени от блясъка на скъпоценните камъни, а други – от изобразените на него символи, свързани със сътворението на света:

- Каква невероятна красота?! – възкликнала титулярката на празничната вечер, етиопската царица Асо.
- Вижте двойната брадва, прикрепена в средата на капака! Дръжката е златна, дясното острие – от рубин, а лявото – от сапфир! – удивила се Нефтида, съпругата на Сет, която не знаела нищо за подготовката на тази изненада.
- Червеният рубин символизира Небесния отец-слънце, а синият сапфир – Богинята-майка земя-вода! – мъдро пояснил божественият знаток Еа. – Единението на отца и майката е дало началото на божествената раса; затова възцарилите се с тяхното благоволение носят лабриса като знак за власт!
- Странно откъде се появи този чуден кивот? Изглежда старинен... – полюбопитствала Изидата.
- Открихме го съвсем случайно в подземията на Големата пирамида! – небрежно отвърнал Сет.
- А издълбаните на капака руни какво говорят? – озадачено попитала царица Асо.
- Чрез руните е написано послание... – Еа прокарал пръсти по релефните букви. – „Този кивот е по мярка на един-единствен велик мъж: владетеля на нашия свят Ат, както и на отвъдния свят Дуат“! Това пише тук.

- Че кой ли ще е загадъчният велик мъж? – огледала се Асо.
- Можем да узнаем само ако присъстващите пробват да се съберат вътре! – засмял се Сет. – Момци, отворете кивота!

Капакът бил отместен, публиката отново ахнала.

- Подплатен е с мека вълна, покрита с пурпурна свила! – погалила плата Нефтида.
- Това е явна покана за царствен и непобедим мъж! – казала Асо.
- Но какво чакате, силни богове, влизайте един по един в кивота, че да видим кой е владетелят на Ат и Дуат! – извикала подканващо и нетърпеливо една от богините.

В празното поле около магнетичния сандък най-сетне нерешително пристъпил един от присъстващите – високият шест-седем лакти исполин Ликург, владетелят на Тракия. Последвал гръмогласен смях.

- Прости ме Ликург, ама ти няма как да се събереш вътре! – отбелязал Сет.
- Може да влезе, стига да се сгъне на две! – реагирал с насмешка някой от боговете.
- Това е несериозно! Не само на дължина, но и на ширина Ликург е големичък за този кивот! – казал мъдрият Еа. – Очевидно друг би трябвало да се пробва!
- Добре си е похапвал младежът! – солено се пошегувал още някой от тълпата.

Ликург се отдръпнал смутен и изчервен. На негово място застанал красавецът Адонис, любимец на повечето от присъстващите богини. Той смело легнал в сандъка, обаче веднага проличало, че фините му телесни форми не могат да запълнят неговата просторна вътрешност. Откъм женската половина се разнесе неудовлетворителна въздишка.

Тогава най-после царица Асо сякаш получила прозрение, но всъщност тя разигравала един театър, предварително договорен и режисиран между нея и главния заговорник Сет. Асо отправила и задържала взора си върху Озирис, което сторили след нея и останалите:

- Ама че сме недосетливи! Та нали великият Озирис е нашият водач и господар?! Навярно този чуден кивот е по негова мярка?
- Озирис! Озирис! Озирис! – завикали усърдно всички, наваксвайки досегашната си недосетливост.
- Не отивай мили! – прошепнала Изида на Озирис. – Имам лошо предчувствие!

Но опиянен от виното, Озирис направил крачка към сандъка. Поколебал се за миг, поглеждайки с надежда към портала на залата. Анат обаче още я нямало.

Той си помислил: „Може би скъпата ми щерка вече е пред прага на двореца! Аз ще вляза в проклетия кивот, пък ако нещо лошо ми се случи, тя ще ме спаси! Но дори да не е дошла още, залата е пълна с добри богове; те не биха стояли безучастно, ако Сет въобще посмее да ми направи нещо лошо – все пак ми е

брат?!... Освен туй Морфос и Хипнос ме завладяват сякаш, а от вино аз не се опивам лесно?!“

Объркан от противоречиви въпроси, Озирис доближил сандъка и се отпуснал в него. Той, разбира се, му бил по мярка. Последвали бурни аплодисменти и адмирации. Озирис направил опит да стане и да благодари на всички за доброто им отношение, но в този миг видял надвесения над него Сет, който стоварил тежката си длан върху гърдите му:

- Почакай, братко, не бързай да ставаш от твоето удобно ложе! След като властва цели 450 години над нашия свят Ат, дойде време да господстваш над отвъдния свят Дуат! – казвайки това, Сет ловко издърпал от широкия ръкав на обезсиления от отровното вино Озирис, скрития там негов перун – страшното му оръжие за светкавици.
- Какво си намислил, братко Сет? – запазил самообладание Озирис, макар да разбрал, че в този миг се събдват най-лошите му съмнения. – Ако посмееш да ми сториш зло, да пролееш свещена кръв, какво бъдеще смяташ, че те очаква? Как ще реагират те – божественото общество?!
- Как ще реагират те! – изсмял му се Сет. – Тъй ще им взема страха, че ще ми се повинуват с радост и трепет! Мой ред е вече, братко, да управлявам този грешен свят, а ти отивай там горе – в селенията небесни на Дуат!
- А когато вестта за злокобно ти деяние достигне до Джазира, в замъка на Ра, нашия светъл отец...? – използвал Озирис последния си коз.
- Отецът ни, Ра, е вече толкова стар! Някои казват, че е надживял две хиляди години! Но какво ще ми каже той, който при изворите на Тигър и Ефрат е погубил своя отец Атон, за да седне на трона му? Пък и ти самият не го ли прогони в немилост, заради същия този трон?... Не ме омайвай, братко; приеми съдбата, която си заслужил! – казал мрачно Сет.

По знак на Сет, съмишлениците му, които държали в готовност тежкия капак, го пуснали отгоре. И докато четирима от тях затискали четирите му ъгъла, двама други бързо го заковали, а един, който изчакал отстрани с един странен съд, от чучура на който излизала пара, ловко и бързо залял с разтопен асфалт цепнатината между основата и капака на сандъка.

Красивият сандък се оказал погребален ковчег, защото плътно затвореният вътре Озирис останал без въздух и се задушил.

В гримаси се превърнали усмивките на боговете и богините, станали неволни свидетели на неочакван развой. Те проумели, че са подвеждани да участват в коварен план. Испитали паника от ужасната смърт на своя любим лидер и страх от злия му брат Сет. По-смелите понечили да попречат на заговорниците и да го спасят, но двадесет от последните им преградили пътя с извадени двуостри мечове. Други тридесет заговорници, прикрити досега, също извадили мечове и се построили в двойна колона. Те само очаквали знак от Сет, за да започнат масово клане. Между другото, домакинът се бил погрижил гостите от мъжки пол да оставят оръжията си при влизане в двореца.

- Подъл убиец! – изплакала гневно Изида, въз от себе си. – Днес ти си сложи печата на най-черния демон – враг на Свещената кръв и на Вечния

живот! Един ден твоето Ба и твоето Ка ще напуснат мизерното ти косматояло, и, преобразени в Саху, ще литнат към Небесните порти и ще поискат да влязат в Двойния палат на Сътворението в Селенията Небесни. Но не ще те пуснат тогава пазачите на Небесните порти! Падение пълно те очаква!... Много скоро ще започнат Сатана да те наричат и господар на злото!

Сет погледнал бегло към Изиди. Бе постигнал целта си и сега трябваше да успокои обстановката, доколкото бе възможно. Разумно бе да прояви снизхождение към жената на своя брат. Мрачното му лице насила се разведрило и дори усмихнало:

- Благородни мои гости! Душата на скъпия ми брат Озирис скоро ще полети към Дуат! От днес аз поемам кормилото на нашия земен свят, за добро или за зло! Така че бъдете добри да отнесете тази вест в царствата, от които сте дошли и които управлявате като добри пастири!
- Двуличен подъл убиец! – изкрещяла Изиди и тръгнала с бързи крачки към портала, последвана от няколко млади богини. Никой не ги спрял.
- Изисквам от всички вас пълно подчинение! – повишил глас Сет, а усмивката му изчезнала, поради безсилието му пред непокорните богини, ала вулканичен гняв отново напирал в него. – Ако някой още не го е разбрал, ще си има работа с мен!

При тези думи Сет бавно надянал кожата ръкавица и извадил своя нов трофей – перуна на Зевс, който приличал на гира, в краищата на която стърчали две тройни вилки. Хванал дръжката, леко притиснал стърчащото на нея свързващо лостче и тогава между вилките блеснала с пукот яркосиня искра. Всички в залата го гледали хипнотизирани.

Сега Сет насочил перуна към един от младежите, който преди малко бил повел няколко други към сандъка в опит да спаси затворения вътре Озирис. Този път след силен натиск на лостчето вместо пукот треснал гръм, а от перуна изтекла ослепителна вълновидна светкавица, която ударила момъка. Само за миг той пламнал, почернял и рухнал като ударено от гръм дърво на цветните ромбоидни плочи, покриващи пода. Агония на тялото, струяща от него топла пара и остра миризма на изгоряла плът завършили тази ужасяваща картина.

Това било ясното послание на новия владетел към всяка евентуална опозиция...

По заповед на господаря си Сетовите слуги изнесли ковчега с тялото на Озирис и го хвърлили в най-близкия ръкав на делтата – Таниския. Това се случило на 17-я ден на Атир – четвъртия месец на Сотическата година.*

5. Усилните мъки на Изиди да погребее с чест останките на Озирис

Египет: в Он и после в Абидос до четиридесетия ден след убийството.

Когато Изиди излязла от двореца на Сет, съпроводена от няколко млади богини, сред тях вървяла и Нефтида, също толкова млада, своенравна и

* 13 Ноември – по съвременния Григориански календар.

свободолюбива. Изиди и Нефтида, тоест Йо и Персефона, били приятелки още от деца. Те израснали в Елада като принцеси на две съседни и близки царства. Майката на Персефона – Деметра – заселила, облагородила и управлявала земите на Елевзина и Коринт, а Мелия и Инах – разположения на юг Източен Пелопонес, където най-прочути били градовете Аргос и Микена.

Сега Нефтида трябвало да успокои плачещата Изиди. Същото се опитвали да сторят и други две богини. Нефтида ги поканила в зимната си вила край столицата, където тя се оттегляла обикновено след тежък и остър спор с грубия си съпруг Сет. Тя дала знак и носачите им ги понесли към края на града с два забулени паланкина: нейния и на Изиди.

Пристигнали на вилата, която белеела на издигнато място на десния бряг на Нил, обгърнато от високи туфи гъста зелена растителност. Минали по алеята на китна градина, заобиколили грамаден шадраван, с изригващи от него безброй фонтани. Виждайки господарката си, пъргави слугини отворили входната врата на къщата. Още с влизането си Нефтида тихо им наредила да стоплят чиста вода и да ѝ донесат билки за успокоение и сън, както и да се погрижат добре за носачите.

Скоро след поднесените питиета Изиди спряла да плаче и се унесла. Пренесли я на леглото на Нефтида и я оставили да почива.

Нефтида поканила двете добри богини – Ренут и Тамира – в стаята за гости, като поръчала на една от слугините да донесе изстудена бира, а на друга, поради смрачаването – да запали петролните светилници. Разположили се на меките дивани; трябвало да се успокоят след преживения кошмар в двореца на Сет.

- Как ще живеем сега? – завайкала се Тамира. – Страх ме е, че Сет може да убие и моя мъж, който бе привърженик на Озирис, а мен да ме зароби в своя харем!
- А ти, Нефтида, не знаеше ли какво е намислил мъжът ти? – обърнала се Ренут към домакинята.
- Какво говориш? Ако знаех, това нямаше да се случи! На мига щях да предупредя баща ми Озирис чрез милата ми приятелка Изиди, с която почти винаги сме заедно! – отвърнала ядосана Нефтида, подавайки на гостенките големите керамични халби със студена бира, които слугинята донесла от избата.
- Слава на небето, че тя можа да заспи! Инак можеше да полудее! – казала Тамира.
- Не вярвам точно сега Сет да посегне на другиги! – заявила Нефтида на Тамира. – Той ще обяви, че Озирис го е дебнел с цел да го затвори в подземията на Тартар, което е принудило Сет да прибегне до самозащита!
- Смяташ, че Сет ще търси подкрепа сред боговете, за да приемат властта му? – попитала колебливо Тамира.
- Абсолютно! – отвърнала Нефтида. – Съветът на боговете, начело с Геб, трябва да приеме промяната и да одобри новия пастир.
- Вярно, че по произхода си Сет трябва да унаследи трона, но как ще оцени Съветът ужасното убийство, извършено от него? – зачудила се Ренут.

- Нали току-що ви казах! – реагираща емоционално Нефтида. – Единствения начин е Сет да представи смъртта на Озирис като нещастен случай: уж че, за да се защити от него, е искал да го плени в красивия сандък, ала погрешка го е задушил.
- А младият Нергал, когото Сет изпече жестоко с перуна на Озирис? Всички видяха с очите си това грозно убийство, извършено при това с противна наслада от Сет!
- Да, относно това си деяние трудно ще се оправдае. – замислила се Нефтида. – Но тук ще му помогне страхът, предизвикан от него и витаещ вече около нас. Мисля, че ако Съветът реши да разпита свидетели, страхът и парите на Сет ще му помогнат в този случай.
- Право разсъждаваш! – съгласила се Ренут. – Обаче ако Съветът отхвърли Сет като претендент за трона, поради убийствата и скверния му характер, въпреки че той има най-важното предимство – генеалогията?
- Тогава не смее да мисля какво може да се случи! – прехапала устни Нефтида. – Сет ще бъде напълно обладан от злия гений, който понякога се проявява в него! Ще настане хаос и смъртта ще извади острата си коса! Тогава наистина, мила Тамира, мъжът ти, както и всички други добри мъже ще трябва бързо да напуснат Египет и то заедно със семействата си!
- Мъдрият Геб едва ли ще позволи това да се случи! – казала Ренут.
- Моят дядо Геб е вече много стар и слаб, но все още респектира Съвета! Ако случайно някой разгневен член на Съвета избере пътя на конфронтация със Сет, Геб ще успокои страстите, търсейки мирно решение.
- Според теб, ако Сет настоятелно поиска трона, Геб не ще може да му откаже? – задала най-сетне Ренут измъчващия я въпрос.
- Така излиза! – потвърдила Нефтида. – Ако Сет е много настъпателен и неотстъпчив, Геб и Съветът нямат изход: те ще го одобрят за върховен владетел на мястото на Озирис! Надявам се все пак, че опитният ми дядо Геб, предавайки властта на Сет, ще поиска от него да провежда управление, при което да бъдат гарантирани мирът и доброто обществено поведение на всички богове, включително и особено на Сетовите съмишленици.
- Господарке, Анубис дойде! – влязла една от слугините и прекъснала интересния разговор, а почти веднага след нея се появил и самият той – синът на Нефтида.

Анубис влязъл в гостната и тя сякаш станала по-светла и приветлива. Той бил албинос – толкова бял, че чак прозрачен. Там, където плътта му не била покрита от дреха, се виждали сините му вени, а някъде и червените му артерии. Очите му също били червени, но не от попаднал в тях пясък, а от кръвоносните съдове. Неговата кожа никак не хващала тен, а само се покривала с лунички. Така че страшно изглеждал Анубис между останалите богове, по-малко или по-много почернели от жаркото египетско слънце. Обаче всички обичали младежа заради добрия му нрав, защото той отзивчиво помагал на нуждаещите се.

Дори жестокият Сет, който нямал страх от нищо, се плашел от Анубис заради вида му и не смеел да му посегне, даже когато бил малък и беззащитен. Заради белотата му Сет му дал прякора „живата мумия“, тъй като ленените ленти, с които увивали телата на починалите, били оцветявани с бели багрила. Оттам и тръгнала мълвата, че Анубис хем е жив, хем е дух и можел да преми-нава в света на душите Дуат.

Около Анубис витаела строго пазена тайна. Той се явявал плод на кръвосмешение между Нефтида и нейния баща Озирис, станало при това по време на брака ѝ със Сет. Тя разбира се представила на Сет детето като негово и то отраснало в неговия дом.

Всъщност особеното качество на Анубис се дължало именно на това близко смесване на кръвта, така или иначе влизащо в рязко противоречие с древната матриархална традиция. Тя позволявала бракове между близки роднини, но не по-близки от братя и сестри, и то когато било търсено постигане на по-високо положение в божествената йерархия. По-високият ранг зависел от генеалогичната близост със Земната майка и Небесния отец, като предимство получавали потомците на първородните сестри. Затова братята в едно семейство се борели за сърцето на най-голямата си сестра, пренебрегвайки първоначално останалите. Това правило било спазвано в Тракия, Египет, Индия и в някои други стари цивилизации...

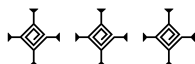
Анубис очевидно носел някаква вест. Още с влизането си хвърлил поглед към гостенките и преценил, че може да говори открито:

- Къде е Изиди, мале? Съобщиха ми, че копоите на Сет са хвърлили кивота с тялото на Озирис в Таниския ръкав на делтата!
- Бързо да събудим Изиди! – скочила Тамира.
- В никакъв случай, Тамира, та ние едва я успокоихме! – възразила Ренут.
- Съгласна съм с Ренут! – казала Нефтида. – Нека поспии! Тялото на Озирис ще намерим утре и ще подготвим за мумифициране!
- Бирата е чудесна! – пресушил с големи глътки Анубис донесената му халба. – Е, аз излизам, мале!
- Къде така скоро, сине? Ела, приседни при нас!
- Отивам в дома на Бентесикуме, която ме очаква!
- Коя е тази Бентесикуме? Добро момиче ли е? – попитала Ренут.
- Много добро! – засияла Нефтида. – Дъщеря е на Нанар Син, когото на север наричат Посейдон.
- Зная го това девойче – голяма красавица е! – оживила се Тамира.
- Пу-пу! Живи и здрави да са ти децата! Пък и скоро да се сберат и много радости да натворят! – занаричала Ренут.
- Благодаря ти, скъпа Ренут и на теб, мила Тамира! Благодаря ви за помощта в този труден момент! – казала Нефтида. – Късно е вече, затова ви каня да преспите в моята вила; не ми отказвайте, имам достатъчно спални соби!
- Да, ще останем; сърдечно благодарим! – усмихнала се Ренут.
- Наистина е късно! – съгласила се Тамира. – Но утре сутрин, когато Изиди се събуди, ние желаем да участваме в издирването на кивота!

- Оценявам жеста и ценя вашата подкрепа, мили мои приятелки! – прегърнала ги Нефтида. – А сега нека да поспим; момичето, което чака до вратата, ще ви покаже собите и ще ви настани! Ако имате нужда от нещо, обърнете се към нея!

Трите благородни жени се разделили, макар и в лоното на Нефтидиния дом. След малко свещите угаснали и нощната тишина се възцарила в малкия зелен оазис на вилата. Долу се чувал единствено монотонният приспивен ромон на дълбоките води на Нил.

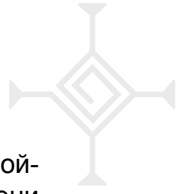

Утрото на 18 Атир* пак събрало богините Нефтида, Ренут и Тамира. Докато закусвали и пиели чай, те намислили да оставят Изидида да поспи още малко, хем и слугите да подготвят всичко необходимо за из път. Тя обаче се появила изненадващо в гостната. Днешната Изидида била поразително спокойна и сериозна – пълен антипод на вчерашната Изидида.

- Изис, какво си сторила с косата си? – попитала я Нефтида, забелязвайки липсата на няколко кичура от лявата страна на главата.
- Аз съм в траур по моя съпруг и в знак на това срязах част от косата си! – отвърнала Изидида със сухи очи и веднага попитала. – А дали ти се намира черна рокля, Нефтис?
- Черна рокля нямам, но имам черен плат.
- Ще свърши работа; от него ще скроя набързо нещо.
- И ние ще ти помогнем! – заявила Тамира. – Аз съм добра кройчка, а Ренут я бива в шиенето!
- Най-важното е, Изис, че имаме за теб добра новина! – погледнала Нефтида към Изидида. – Снощи мина син ми Анупис и каза, че Сетовите хора са изхвърлили в реката кивота с тялото на Озирис...
- Наистина! Сет си е позволил да пренебрегне и древния ритуал на мумифицирането?! – разширили се очите на Изидида. – И къде са пуснали кивота? Сигурно недалеч от двореца?
- Да, в Таниския ръкав!
- Ами да побързаме тогава! Щом Сет не желае да мумифицира и погребее своя брат Озирис, ще го направя аз в правото си на негова съпруга!
- Вече се разпоредих и слугите сигурно са подготвили двата паланкина. – казала Нефтида.
- Тогава да ушим бързо черната рокля и да тръгваме! – умолително казала Изидида.
- Най-удобно ще ни бъде в работната ми соба. Елате! – поканила ги домакинята и богините тръгнали след нея.

Не минал и час, когато малката процесия потеглила от вилата. В царския паланкин на Нефтида се настанили тя и Изидида, а в царския паланкин на

* 14 Ноември.

Изида – Тамира и Ренут. Всеки паланкин се носел от четирима яки мъже-войни, с къси махайри на кръста. Макар и малко на брой, тези специално обучени войни умеели да се справят с дръзки и опасни врагове и гарантирали на цариците надеждна защита. Но и самите царски знаци на Озирис и Сет, с които били украсени паланкините на техните съпруги, сплашвали предостатъчно лошите очи и злите помисли и намерения.

Спуснали се надолу по крайречния път и скоро пристигнали в Он. Шумната тъппа, изпълваща улиците на града, смирено сторвала път на царската процесия. Предупредени от Нефтида, носачите заобиколили двореца на Сет и наближили Таниския ръкав. Неочаквано след един завой ги пресрещнали войници на Сет, носещи къси копия. Офицерът им навел копието си с цел да им препречи пътя, но може би неволно го насочил към покрива на паланкина и извикал:

- Стой! Оттук не се минава, върнете се обратно!
- Как смееш ни да спираш! Не виждаш ли на царския паланкин знаците на Сет и на царицата? – водачът Менес погледнал остро офицера, а другарите му носачи по негов жест поставили носилката на земята.
- Кой си ти, че да ми държиш такъв тон?! – облекчил се офицерът, изтегляйки своя бич от колана си.

Той разбира се не успял да вдигне бича си, защото Менес скочил светкавично срещу него. Само за миг офицерът бил проснат по гръб на земята, а копието му се озовало в десницата на Менес, вдигнато за удар в гръдния кош на противника. В същия този кратък миг хората на Менес успели да поставят острите си махайри върху гърлата на войниците. В следващия миг всички те щели да бъдат мъртви.

- Спри, Менес! – Нефтида навреме бе вдигнала завесата и втрещена видяла нелепия сблъсък.
- Но, господарке, този мерзък пес насочи копието си към твоя паланкин!
- Какво си говорихме с теб?...
- ... Че кръв се пролива единствено при крайна необходимост! – изрецитирал през зъби Менес и ядно забил трофейното копие в земята до поваления си противник.
- Браво, Менес! Сега ти пощади тези грешни души, с което добави още едно стъпало към твоята небесна стълба!
- Да, господарке! Думата ти е закон за мен! – Менес дал знак на хората си, които върнали своите махайри в ножниците им, а войниците въздъхнали облекчено, радвайки се на своето спасение.
- О, височайши Менес! – окопитил се уплашеният офицер. – Благодаря ти, че не ми отне живота! Направих фатална грешка, че не те познах в тези одежди на носач! Навярно изпълняваш тайна мисия, възложена от господаря Сет?
- Аз изпълнявам заповед да пазя господарката Нефтида, така че ней благодарим!...

След краткото, но опасно спречкване, процесията на цариците продължила необезпокоявана по пътя край Таниския ръкав. Надявали се бързо и лесно да открият бляскавия ковчег под яркото слънце. Там, където тръстиките били

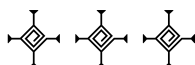

по-гъсти и високи, групата спирала и мъжете нагазвали във водата, за да пресят камъша. Помагали си с пръти, които отсекли от попътно дърво.

Изида, Нефтида и помощниците им не знаели, че същите онези войници ги следяли дискретно и отдалеч. Защото по-рано, когато процесията се била отдалечила от военния пост, офицерът бързо прибягнал до двореца и докладвал за случката на Сет, който му заповядал да се върне на реката, да последва скришом и да наблюдава зорко какво правят цариците, след което да му разкаже най-подробно за всичко.

Диренето на ковчега продължило чак до здрач, обаче от него нямало и следа. Търсачите стигнали чак до морето, но се отказали заради приближаването на нощта.

Уморени, те потеглили обратно към Он. Там се разделили: смелите девойки Ренут и Тамира се прибрали по домовете си, при своите родители, а Нефтида и Изида, заедно с техните придружители – в Нефтидината вила. Трябвало да пренощуват и да се подкрепят, за да могат да продължат търсенето на следващия ден.

Рано на 19 Атир* Нефтида и Изида отново потеглили с надеждата да успеят в своята мисия – да открият ковчега с тялото на Озирис. Погребението трябвало да се извърши до четиридесетия ден от смъртта, а им оставали тридесет и осем дни, като поне десет от тях били потребни за възможно най-съкратеното мумифициране.

Сега те взели само единия паланкин – този на Нефтида, – с четиримата ѝ носачи и пазители. Носачите на Изида също се присъединили към групата, с оглед изваждането и носенето на ковчега, като двама от тях нарамили на гръб кошове за плодове и зеленчуци, защото богините решили да се отбият пътьом на пазара в столицата.

Скоро пристигнали на пазара, изпълнен с хора. Както вчера, така и днес тълпата отстъпвала смирено, давайки път на царския паланкин. От него, без да се показва и през пердето, Нефтида избирала хубава и разнообразна стока, която единият от хората на Изида заплащал, а другите двама нареждали в своите кошове.

По едно време Изида докоснала увлечената в пазаруването Нефтида, посочвайки ѝ две забрадени жени, които разговаряли оживено край близкия павилион, на който се предлагала прясно уловена риба. Нефтида веднага надала ухо, за да чуе думите им.

- ... Чуй какво ти хортувам: много скъп кивот, целият в злато, адаманти, смарагди и сапфири – блести като слънце! – казала едната.
- Туй трябва да е кивотът, в който Сет е подмамил горкия Озирис?! Тъй говори мълвата! – отвърнала другата.

* 15 Ноември.

- Тъй-тъй! Ама кивотът не потънал , а доплувал чак до Библос, в Левант, където се заплел в корените на една стара смокиня, на самия бряг!
- Никой ли не го е взел, пустия кивот? Поне да открият скъпоценностите!
- Що думаш! Кой е луд да пипа царския кивот?! Знаеш ли какво ще му стори после Сет?! Може и да го опече и изяде!
- Право думаш: Сет е самия Сатан – най-черното зло! Страшно е даже да го споменава човек! – казала втората жена и като се огледали, двете изчезнали бързо в пъстроцветната тълпа.

Неволно чутият разговор неочаквано дал на Нефтида и Изида така необходимата информация: крайбрежното течение е завлякло ковчега чак в Левант. Наложило се да променят плана си на действие, но обсъждането на новия план не можело да стане на улицата; богините се досетили, че из града навярно слухтят агенти на Сет. Така че трябвало да се приберат обратно.

Тръгнали нагоре към вилата и тогава интуитивният Менес, който носел единия от задните пръти на паланкина, усетил откъм гърба си чуждо присъствие. Извил внезапно глава и видял съвсем ясно натрапника, при което она се метнал зад храста до него.

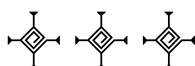
„Не ще да е сам! По-назад сигурно вървят още неколцина?“, помислил си опитният Менес. „Щом се приберем, ще предупредя царицата!“ Сега Менес си спомнил, че сутринта, когато се спускали към града, пак бе мярнал някого с края на окото си, но тогава бе решил, че е случаен пътник. „Следвал ни е същият човек?“, заключил той.

Завърнали се в зеления оазис на вилата тъкмо когато напичало обедното слънце. Изида и Нефтида тръгнали към гостната, за да обсъдят пътуването до Левант. Последната повикала като съветник и Менес, поради опита му в дългите военни походи.

- Смятам да вземем две покрити талиги с резервни четири коня. – обърнала се Нефтида към Изида. – Мисля че трябва да ни придружат и моите и твоите момци, както и две слугини...
- Прощавай, господарке! – прекъснал я Менес. – Трябва да знаеш, че са ни прикрепени група Сетови копои и то опитни!
- Какво ми казваш, Менес? Сигурен ли си?
- Абсолютно! Следват ни постоянно от сутринта, първо от вилата до града, а после – от града до вилата! Значи, дошли са на вилата още през нощта, със заповед да не ни изпускат от очи. Държат се на разстояние, така, че да не ги забележим!
- Видя ли! – реагирала емоционално Изида. – Аз усетих нещо нечисто около нас на пазара, затова ти казах да не разговаряме за намеренията си там, а да се приберем.
- Но значи ли това, че Сет не желае ти да намериш тялото на Озирис и да извършиш погребение с изискуемите ритуали? – попитала я Нефтида.
- Сет уби тялото на Озирис, явно е замислил да попречи да се извърши ритуално погребение, и с това да убие и душата му! – отговорила ѝ Изида.
- Какво да правим тогава? – разтревожила се Нефтида.

- Спокойно, аз знам как да постъпим! – обадил се пак Менес. – Цялата група ще потеглим с вашите покрити талиги по крайнилския път, а след това ще хванем пътя по морския бряг до границата с Левант. Копоите на Сет ще ни следват предпазливо, а ние ще се правим, че не ги виждаме и чуваме. Но щом минем границата и влезем в Левант, аз и войните ми ще им устроим засада...
- Икаш да ги избиеш всичките, нали? – погледнала го укоряващо Нефтида.
- А има ли друг начин, господарке? Вчера ги пуснах, както наредихте и те веднага донесоха на Сет, че дирим нещо в тръстиките по реката. Така Сет разбра, че търсим кивота и им нареди да ни следят неотклонно...
- Прав е Менес! – подкрепила го Изидида. – Аз също ненавиждам да се пролива кръв, но, съгласи се Нефтис, ние не бива да позволим да бъде погубена старата душа на Озирис! Според теб на колко човешки души се равнява всеотдайната душа на Великия Озирис, този, който мечтаеше да преобрази Земята в Рай, да я доближи колкото е възможно до Небесния мир на Великия Ра!
- Да, не можем да позволим това! Душата на Великия Озирис е несъизмерима с нищо в нашия свят! – съгласила се Нефтида.
- ... Та да довърша своя план. – продължил Менес. – Щом се откънем от чакалите на Сет, ще минем спокойно покрай крайбрежните градове Сидон, Тир, Угарит и ще пристигнем в Библос. Само че вие, господарките, трябва тогава да замените царските одежди с по-обикновени. На чужда земя не бива да привличаме вниманието на местните, още по-малко – на разбойниците.
- Планът е добър, засега! – Изидида одобрително погледна Менес. – Е, ще го променим ако възникнат някакви препятствия по пътя!...

И така, потеглили от вилата почти на обяд, извършвайки внимателни последни приготовления. Групата се състояла от двете богини, придружени от две слугини и осемте верни войни-охранители. Качили се на двете покрити талиги, теглени от по два коня, като отзад на втората талига били привързани с въжета още четири резервни коня за смяна. На първата талига се качили и седнали на удобни седалки богините и войните на Нефтида, като Менес поел поводите на конете; на втората – слугините и войните на Изидида, като техния офицер поел там поводите. В денкове били подредени необходимите неща: оръжие, дрехи, храна, вода и дори светилници за през нощта...

След три дневни прехода достигнали левантийската граница. В онези времена границите не били пазени, просто било определено докъде свършва земята на Египет и започва Левантийската територия. Последната не била обединена в единна държава: в нея големите полиси, управлявани от самостоятелни царе, притежавали околните им земи.

Пустата и безлюдна гранична местност осигурила на Менес идеални условия за засада. Когато талигите навлезли в една крайпътна горичка, мъжете

незабележимо скочили от тях и станали невидими, а процесията си продължила напред по полския път. Талигите се скрили и спрели зад близкия хълм, за да изчакат там присъединяването на мъжете.

Те се появили скоро, весели от успешната схватка, но без да я обсъждат с жените. Последното им било наредено от Менес, за да се спестят излишни емоции и обвинения. Все пак единият младеж бил леко ранен: имал дълга, но плитка порезна рана на гърдите. Изиди му направила кръвоспираща превръзка, като използвала билката слез, която за щастие растяла на това място край самия път.

- Благодаря ти, Изис! – казал Менес. – Явно си опитна в билкарството и в превързването на рани!
- Научих се от майка ми Мелия, защото братята ми лудееха много като момчета и се нараняваха често! Особено Фороней и Аргос! А като отразнаха, започнаха да се правят на войници – целеха се един друг с притъпени стрели или пък с камъни, които мяха с прашки...
- И сега, Менес, какъв беше твоя план? – попитала Нефтида. – Докато ви чакахме, ние се преоблякохме, както ти бе заръчал.
- Добре сте направили, за да не губим време. Сега трябва да се престорим на обикновено семейство, или пък, по-добре – на две семейства. – огледал той присъстващите. – Аз, като най-възрастен, ще бъда уж главата на едното, а офицерът на Изис – Хитос – на другото. Подчинените ни, доста по-млади от нас, тъкмо изглеждат като наши синове!
- Аз и Изис ли ще бъдем твои съпруги? – подсмихнала се Нефтида.
- Да, господарке, а слугините – на Хитос! Но нали това е наужким? – изчервил се Менес.
- Добре, добре! – успокоила го Изиди. – По две съпруги на всеки офицер бива, обаче е съмнително и в двете семейства да имаме по трима синове и все левенти?
- Така е, господарке Изис! Но единият от вашите пазванти, може да мине при нас в първата талига. – предложил находчиво Менес.

Потеглили отново и с по-добро настроение, защото вече никой не ги следял. След още два дневни прехода, без особени произшествия по пътя, стигнали най-сетне нарочения град Библос. Там обаче късметът им изневерил, защото пред градската порта се сблъскали с излизащ в колона боен отряд. Менес сръчно отбил от пътя пред моста на рова и може би точно умелата му маневра привлякла вниманието на един от главните офицери, водещи отряда. Офицерът пришпорил коня си, довел го пред талигата на Менес и навел глава, за да види по-добре впечатлилия го талигар. Лъскавият му шлем, украсен с дълги бели пера, проблясвал на слънцето.

- Кой си ти, откъде и защо идваш в Библос? – извикал строго офицерът, оглеждайки с опитно око хубавите коне на пришълците.

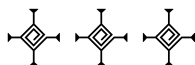
- Ние идем от юг, от Палестина. – отговорил спокойно Менес. – Пожар изпепели домовете ни, затуй си търсим нова родина!
- Не каза откъде сте? – попитал отново офицерът, търсейки да открие нещо нередно.
- От едно селце на брега край град Сидон.
- Кое селце, как се зове?
- То бе от няколко къщи на хълма край Сидон. Викаха му „Махалата“, ама го няма вече – изгоря миналата седмица в пожара, който пламна заради голямата суша!
- Стотник! – извикал офицерът, поглеждайки към минаващата колона. – Арестувам тези пришълци! Вземи една бага войници и ги отведи при коменданта на крепостта! Комендантът да затвори мъжете в подземие!
- А талигите къде да откарам? В двора на коменданта няма вече място? – попитал стотникът.
- Талигите, конете и жените откарай в моя двор! Там да се погрижат за тях!
- Слушам, господарю!
- Моля ви, господарю! Пуснете ни да си вървим по пътя, ние сме мирни хора! – опитала Нефтида да излезе от недобрия обрат на съдбата, докато Менес мълчал, за да не влоши положението.

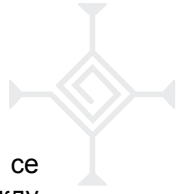
Военачалникът изгледал високомерно, но и с любопитство Нефтида, която се била показала отпред, до Менес, но въобще не я удостоил с отговор. Дали пък красивата богиня не била причина за този внезапен арест? Подкарвайки коня си към челото на колоната, той викнал през рамо:

- Изпълнявай заповедта ми, стотник! И после бързо да догоните своята военна част!

В същото време Изида, като подразбрала намерението на подозрителния военачалник, извадила от своя багаж една кожена кесия, натъпкана със самородни златни слитъци, скрила я в пазвата си и дала знак на нейния войник, който единствен пътувал в първата талига. Двамата надигнали леко задния саван и се спуснали тихо от талигата, от дясната ѝ страна – невидима за вражите офицери. Късмет, че там край пътя имало малък, зашумен от храсти овраг, в който те тихо се спуснали, снишили и притаили.

Скоро двете талиги изтрополили към отворената градска порта. В същото време голямата военна колона се изнизала шумно и отдалечила от града. Когато стихнали подвикванията на офицерите и глъчката на военния строй, Изида и Рамис – така се казвал войникът – излезли на пътя и се присъединили към една приближила ги група местни жители, които се прибирали в града, изморени от земеделска работа в крайградските си полски стопанства, примесени с няколко търговци, които извозвали на талиги стоки и товари от недалечния морски пристан. Всички бързали, защото скоро щял да настъпи часът за нощното затваряне на портата.

Изида и Рамис прекарвали нощта в един от градските ханове, където се представили и били настанени като майка и син. А на сутринта те били между първите, които напуснали града, още с отварянето на портата.

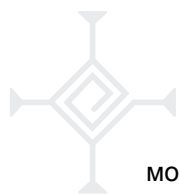
- Какво ще стане с господарката Нефтида, водача Менес и останалите? – попитал Рамис, когато поизостанали от впряговете, които бързали към морския пристан. – Няма ли да им помогнем, за да ги освободят?
- Ще им помогнем, като разберем на кого симпатизира царят на Библос – на Озирис или на Сет. Ако е привърженик на бившия господар Озирис, аз ще се разкрия пред него, за да ходатайствам за освобождаването на нашите хора; ако пък желае да служи на новия господар Сет, тогава ще му се разкрие Нефтис.
- Аха, разбрах! – кимнал Рамис доволен, явно притеснен за другарите си. – Много мъдро сте наумили, господарке Изис!
- Най-първо обаче искам да обиколим брега на юг от пристана, където са видели кивота на Озирис! Искам само да се уверя, че е там! После веднага ще се върнем в града и ще помогнем на нашите приятели. И без това царят едва ли ще приеме преди обяд молители като нас!
- Отличен план, господарке! – съгласил се младият Рамис.

Изида и Рамис не знаели, че отново са следени от съгледвачи на Сет. Войници от втора потеря, изпратена след първата, се били отбили по нужда в онази малка попътна горичка и попаднали случайно на телата на войните от първата потеря, набързо покрити с клони от Менес. Сетовите съгледвачи, които също пренощували в града, дебнели от ранни зори край градската порта. Те лесно различили Изида по ръста, стойката и походката, макар че носела местно облекло. Сега осемте мъже, преоблечени като работници, ги следвали на около петдесет-шестдесет растега. За жалост нямало го опитния Менес, който щял несъмнено да види тези преследвачи.

Доближили пристана и видели морето. Хора и талиги продължили по десния път, където долу се полюлявали мачтите на закотвени кораби и лодки. Изида и Рамис хванали по левия път, който също се спускал надолу към морския бряг. Тяхната „компания“ ги последвала, като увеличила дистанцията на около сто растега, а сега започнали и да се прикриват. Никой друг не тръгнал по този път.

- Брегът бил висок, стръмен и открит. Морските вълни миели каменистия бряг, който обаче бил пуст. Затова вървели бързо, но забавили ход, когато доближили един малък нос, обрасъл с гъста смокинова гора. Щом стигнали до върха на носа и се прехвърлили на южния му склон, Рамис, който се спускал по стръмнините, за да оглежда отвесните скатове между смокиновите туфи, забелязал ковчега в едно закътано заливче.
- Тук е, господарке, видях го! – извикал щастливо той. – Наистина е заклещен между коренака на една стара смокиня!
- Къде е, покажи ми го! – засияла Изида.
- Не идвайте, тук е опасно! – спрял я момъкът. – Елате да минем оттам! – посочил той към по-полегата просека, спускаща се надолу.

Слезли на брега и доближили ковчега. Здрав и непокътнат той се поклащал, потънал наполовина във водата, обгърнат от няколко корена, оголени от

морските вълни. Рамис нагазил във водата, възнамерявайки да го издърпа от корените, но Изиди извикала:

- Почакай, Рамис, не ще можеш сам; не ще се справим и двамата! Кивотът сигурно е доста натежал от водата! Трябва да доведем цялата група!
- Вярно, господарке! – съгласил се младежът и се върнал при нея. – Като гледам, най-трудно ще е изнасянето му нагоре по стръмния бряг! А и талигите трябва да са с нас.
- Хайде да се върнем в Библос, за да освободим нашите приятели! Тук кивотът е добре скрит, трудно може да бъде видян и откъм морето, освен ако нарочно не се взираш в брега!

Изкачили стръмния бряг и бързо поели обратно по пътя към града. Поради своята неопитност те не забелязали прикриващите се наблизо съгледвачи на Сет. Последните ги изчакали да се отдалечат и бързо се спуснали надолу по склона. Още щом съзрял ковчега, командирът им изпроводил един от войниците си на пристана: там чакали още четири човека от групата им със собствена покрита талига. Всъщност втората потеря била изпратена от Сет с друга заповед: да проследят Изиди, само докато тя ги отведе при ковчега с тялото на Озирис; сетне задължително трябва да му го докарат обратно в Египет.

Създалата се ситуация била благоприятна за хората на Сет и те се възползвали от нея. Иначе трябвало да се сражават със спътниците на Нефтида и Изиди, при това без да причинят вреда на двете богини. Осъзнавайки това, командирът на втората Сетова потеря бързо организирил хората си: едните извадили ковчега от водата и го изнесли горе, а другите докарали талигата от пристана. Качили важния товар на покритата талига, пришпорили конете и препуснали по крайбрежния път към недалечния пристан. Шест войни се сместили на талигата (двама отпред и четирима вътре), а останалите шест възседнали резервните коне.

В това време, вече в града, Изиди подразбрала от ханджията, че новият световен владетел Сет е недолюбван от царя на Библос, който се оказал Адонис. Чрез бучка злато един от чиновниците на последния й уредил бърза аудиенция. Влязла в приемната зала на царя, който погледнал пренебрежително дрехата ѝ, ала бил впечатлен от красотата на лицето и от лазурно-звездните ѝ очи.

- Коя сте вие и защо сте настояли за среща с мен? – попитал царят.
- Помня ви, благородни Адонис! Вие бяхте в палата на Сет, когато той нагло погуби моя съпруг, Великия Озирис! – промълвила слисана Изиди, щом познала царя.
- Вие сте прекрасната Изис?! – смутил се на свой ред Адонис. – Но освен красивото ви лице, което аз може би съм мярнал на онзи печален бал, обаче за жалост не съм запомнил, имате ли друго доказателство за вашата личност?
- Аз съм всичко, което е, което е било и което ще бъде, а плодът, който нося в мен, е Слънцето! – заявила патетично Изиди, в стила на жрица, посветена в тайнствата на боговете. – Ето го моят личен знак, подарен ми от Озирис! Никога не го свалям от шията си!

Изида издърпала от пазвата си дебела кожена връзка; в дланта ѝ ослепително засиял едър златен скарабей, покрит със зелен емайл, а в средата му греело червеното око на звездата Сотис над пирамида, изобразена с яркосин лазурит.

- О, господарке Изис, простете моята глупост, че не ви се доверих веднага! – поклонил се ниско царят на Библос.
- Изправи се, драги Адонис! Как мога да ти се сърдя в тези объркани времена на лъжа и измама? Дошла съм да те помоля да освободиш моите спътници от твоята царска тъмница, попаднали погрешка там!
- Разбира се, веднага ще го сторя за вас! А кои са те?
- Приятелката ми Нефтис и няколко мъже, наша охрана!
- Нефтис, съпругата на злия Сет?! О, всевишни боже! Но как е станало това? Аз не желая да влизам в конфликт със Сет! – приседнал царят, поразен от тази новина.
- Успокойте се, Адонис! Обещавам ви, че Сет няма да научи за станалото! Нито аз ще му кажа, нито Нефтис!
- Благодаря ви, най-смирено, господарке! Пращам веднага секретаря си, за да освободи вашите приятели! – царят взел звънеца, но размислил. – Не, не, сам ще слеза и ще се погрижа! Та аз трябва лично да се извиня на великолепната Нефтис!
- Бъдете спокоен, Нефтис е добра и ще ви прости! – казала Изида докато се спускали по витата стълба от кулата на царя. – Вие нямате вина, а един млад нахакан офицер снощи при влизането ни в Библос, когато се сблъскахме с колона войници!
- О, небесни боже! Това е синът ми Гладис – този глупав щур петел, дето обича да си играе на война! – ядоса се царят.
- Добро ви е момчето, но още зелено; не го укорявайте много! – засмяла се Изида. – Мисля, че той нямаше лоши намерения; дори мисля, че всичко стана заради неподправената красота на приятелката ми Нефтис!
- Моят Гладис е харесал Нефтис?! О, светли боже! – завайкал се пак царят. – Каква беля натвори синът ми и я стовари навръх моята угрижена глава!

Спуснали се в приемната зала, където царят посрещал видни гости. Адонис изпратил с кратки наставления секретаря си. След малко пъргави слугини отрупали масата с ястия, плодове и вино, и тъкмо се дръпнали чинно встрани, секретарят довел затворниците от подземията. Изида прегърнала Нефтида, а Рамис – бойните си другари.

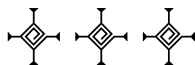
След бурните извинения, които Библоският цар поднесъл на царица Нефтида, цялата гладна компания нападнала и почти унищожила сервираната храна. Всички бързали, защото Изида им съобщила, че е установила местонахождението на ковчега. Всеки взел вещите си, които царят се погрижил да им бъдат върнати. Излезли на двора и се качили на колите си, които, заедно с резервните коне, своевременно били докарани пред входа на замъка, при това натоварени с прясна вода, продукти и други необходими неща, любезно предложени от царя. Взели си сбогом с добрия домакин и излезли от крепостта.

Много скоро двете коли пристигнали на морския бряг и групата се спуснала по стръмния склон. Но какво било изумлението на Изида и Рамис: ковчегът липсвал. Очевидно това било още едно подло дело на Сет.

Сломена от поредния си неуспех, Изида приседнала на един пън и горко заридала. Тя нямало как да знае, че в същия миг един търговски кораб, на който бил натоварен злополучният ковчег, отплавал от недалечния пристан в посока запад – към делтата на Нил. Такова решение взел офицерът на втората Сетова потеря, защото се опасявал, че ако тръгнат с колите си по сухоземния път, ще бъдат преследвани и нападнати, и най-вероятно няма да изпълнят поставената им задача.

Групата на Изида и Нефтида потеглила по най-прекия – крайбрежния път. Менес и хората му оседлали резервните коне и препуснали напред, с надеждата да настигнат крадците на ковчега. От тях обаче нямало и следа...

Богините и техните придружители се завърнали в Долен Египет след няколко дни с празни ръце. Тук ги посрещнала нова изумителна мълва: Сет бил насякъл тялото на Озирис на четиринадесет парчета, които заповядал да бъдат разхвърляни из най-отдалечените кътчета на страната.

Вече били минали тринадесет дни от смъртта на Великия Озирис. Оставаха двадесет и седем дни, в които съпругата му Изида трябвало да намери и събере частите на неговото тяло, да съшие мумията и да изпълни ритуала по мумифицирането.

За тази цел, освен приятелките си, Нефтида повикала на помощ сина си Анубис, а той – неговите приятели. Призовани били и всички добри познати, които се пръснали да търсят ковчега из цялата страна. Невероятно как, но те се справили, не без помощта на добросъвестни местни хора, които ги осведомявали за местата, където хората на Сет били изхвърлили или укрили частите от тялото на Озирис. Ала това отнело още седем дни. Така им останали само двадесет дни, в които се налагало бързо мумифициране и погребение, преди четиридесетия ден от физическата смърт на Озирис, който се паднал на 26-я ден на месец Хояк*, – за да може душата на великия бог успешно да се въздигне в Селенията небесни.

Щом Изида и Нефтида започнали мумифицирането, на помощ им се притекли младите богини Тамира и Ренут, които впрочем били участвали преди това в издирването на частите на тялото. Семейството на Ренут подарило за случая прекрасно лено платно, а семейството на Тамира – качествени дъски за ковчега. Мумийото, използвано като дезифенфектант и консервант се приготвяло от нефтена утайка, процеждаща се в скалите около находищата на това земно масло и гориво. Тези специални качества на мумийото били открити от Нефтида; тя въвела използването му при изготвянето на мумиите с оглед на доброто им съхранение; а по нейното име земното масло било наречено нефт.

* 22 Декември.

За Озирис имало отдавна подготвена гробница, издълбана дълбоко в скалата под Сфинкса на платото Сакара и облицована вътре с червен и зелен мрамор. Но Изида се опасявала от поругаване на тази гробница от страна на Сет, затова избрала да положи мумията на Озирис в неговия храм в южния град Абидос.

Четирите богини постигнали много бързо мумифициране – само за осем дни, като на двадесет и деветия ден процесията с ковчега пътувала и пристигнала в Абидос, а на тридесетия – 16 Хояк* – било извършено самото тържествено погребение. Опечалените присъстващи забелязали, че очите на Изида са пресъхнали от плач. Цялата нощ срещу погребението богинята не се отделила от тялото на любимия си съпруг Озирис, прощавайки се и съветвайки се с присъстващото около него негово Ба относно предстоящото раждане на техния син и отредената му съдба.

В Египет Изида трябвало да се пази от злия Сет, а в Елада – от властната Хера. Къде, в кое кътче на света, можела тя да роди спокойно Божия син и да опази неговия живот, чест и достойнство? И как ще изпълни повелята на Озирис: техният син да наследи трона на света?...

6. Завръщането на Изида в родния Пелопонес под името Йо. Претенцията за съпружество от страна на Арес, син на Хера

Пелопонес: Аргос, Микена и Коринт.

В град Аргос Мелия и Микена пазели от всички дълбоката тайна, че Йо има дете от Зевс. Това не знаели дори мъжете в семейството: Инах, Аргос, Фороней и Егиалей. Двете жени се пазели от скришен доносник на хитрата и безскрупулна Хера, която, освен това, умеела да омайва твърде лесно мъжете.

Една сутрин аргоски търговци, които докарали от Египет осем кораба с отлично едро жито, донесли вестта, че Озирис, тоест Зевс, е убит от брат му Сет, тоест Хадес, който в злобата си разрязал тялото му на парчета и ги разхвърлял из цял Египет.

Разбира се аргосци помислили тази ужасна новина за грозен слух, ала търговците се кълнели, че това е самата истина. Че въпреки пречките, създавани от Сет, Изида, с помощта на добри египтяни намерила частите от тялото, съшила ги, подготвила мумията и погребала Великия Озирис най-тържествено, с необходимите почести. А цял Египет е потънал все още в огромен траур и безпокойство за неясното бъдеще.

Почти заедно с печалната вест в Инаховия замък изненадващо пристигнала Йо, облечена като знатна египтянка, но плътно забулена. Придружавал я млад египетски бог, който се оказал Анубис, синът на Нефтида. Той често пребивавал в Елада под името Яхкос, познат тук като син на Персефона и внук на Деметра. Негови любими места били Коринт и Елевзина: там били изключително почитани Деметра, Кора и потомците им, като създатели и покровители на земеделието и въобще на вегетацията.

* 12 Декември.

Научавайки неприятната новина за нелепата смърт на Зевс, Мелия дискретно повикала дъщеря си Микена в своята соба, където вече бе приела Йо и Яххос:

- Знаете, деца мои, че след гибелта на Зевс Йо е в голяма беда, защото носи в себе си Зевсовия наследник! Тя е успяла да избяга от Египет, но и тук в Елада никак не е безопасно за нея!
- Да, мамо, помним, какво ни разказа за Хера: как изпратеният от нея Питон е преследвал бременната Латона! – бойко рекла Микена.
- Ами ако хитрата Хера изпрати някой да погуби Йо? – не спряла да се безпокои Мелия. – Някой убиец-главорез или някоя измамна отровителка? Йо трябва веднага да бъде скрита, но къде? Не можем да се доверим на никой аргосец, като не знаем кой от тях е съгледвач на всесилната Хера!
- Тогава да изпратим верен човек в Делфи, при Аполон! – предложила Йо.
- Със сигурност знам, че стрелометецът е поканил в Делфи божествения строител Хермес, египетския Тот – създателя на алгебрата и геометрията, архитекта на пирамиди и храмове. – успокоил трите жени Яххос. – По архитектурния план на Хермес Аполон е започнал строежа на свой собствен храм край пещерата на Делфийската прорицателка Пития, в който да бъдат посрещани и приемани желаещите да узнаят съдбата си, както и да се складират щедрите дарове за прорицалището.
- Яххосе, ти сигурно си в добри отношения с Аполон и Хермес? – погледнала го Мелия. – Все пак сте братя по баща, макар да имате различни майки!
- Братството не винаги гарантира приятелството, но в нашия случай – да, – ние сме верни приятели и много си помагаме!
- Значи ти ще бъдеш нашият таен пратеник! Трябва да предадеш на Аполон и Хермес нашата молба: възможно най-скоро да откарат оттук застрашената Йо с кораба на Аполон!
- Да, Аполон обикновено закотвя кораба си в Коринтския залив, в подножието на Парнас, близо до Делфи, за да му е под ръка. – казал Яххос.
- Къде да ме откарат, мамо? – попитала озадачена Йо.
- Знам къде Хера няма власт: при траките! – грейнала щастлива усмивка на угриженото досега лице на Мелия. – Трябва да те откарат до залива на Тесал, в земите на траките Хедони, близо до Халкидики.
- Аполон го знае добре този залив, често пътешества до там и от там, заедно с Деветте музи, към тракийските острови Тасос, Лемнос, Имброс, Самотраки!
- Там ли да избягам от Хера? – продължила да се интересува Йо.
- Като прекосиш земите на Хедоните към север, ще се скриеш след безбройните върхове и била на планините Пангей, където господстват непобедимите Сатри и Кикони. Но не при тях ще идеш ти! Твоята цел е древното светилище на богиня Гея – майката на всички богове. Днес то принадлежи на трите мойри – богините на съдбата Клото, Лахесис и Атропа. Те се славят като безупречни акушерки и ще ти помогнат да родиш детето си – сина на Зевс. Освен това, ако се случи да бъдеш преследвана,

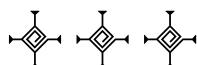

те не допускат там мъже, само по изключение – ако някой бог смирено ги помоли да му предскажат бъдещето. Но това рядко се случва, защото боговете се страхуват от съдбата, както и от нейните служителки, мойрите.

- А как да открия светилището, мамо?
- Това вече не знам. Трябва да се справиш сама, да питаш някой тамшен жител. Но не разкривай коя си, защото Хера ще те търси упорито! Но щом те приемат мойрите, ще си в безопасност, защото те дават убежище и закрила на преследваните жени, особено на бременните!
- И аз ще замина с нея, мамо! – скочила наперено Микена. – Йо ще има нужда от мен!
- Права си за това! Макар че аз не исках така да стане: и двете ми дъщери да се скитат сами из далечни и непознати места!
- Те няма да бъдат сами! – възразил Яххос. – Нали аз, Аполон и Хермес ще бъдем с тях непрекъснато! Е, поне до входа на Пангейското светилище!

Мелия замълчала. Сетне отворила една от двете големи ракли под прозорца на собата и извадила от нея кат мъжки дрехи:

- Облечи тази тукашна носия, Яххос! Трябва да не се набиваш на очи! А ако те попитат накъде си тръгнал и по каква работа...
- Че аз всяка година си идвам от Египет тук – в земята на баба Деметра и на майка ми Персефона. – прекъснал я младежът. – И всеки път посещавам братя ми Аполон в съседния Делфи!
- Браво: значи ти си идеалният куриер за тази мисия! – зарадвала се Мелия.

Веднага след заминаването на Яххос, Микена и Йо, изслушвайки наставленията на майка си Мелия, също се преоблекли и отправили към съседния пелопонески град, определен от стария Инах за наследство на дъщеря му Микена и назован на нейното име. Жителите на град Микена обичали принцесата – тяхната патронка. Мелия преценила, че там Йо ще бъде по-добре защитена, отколкото в родния ѝ град Аргос, защото досетливата Хера би я потърсила най-първо именно в Аргос.

Мелия не знаела, че Хера отдавна е задействала своя план: когато Йо се завърне от Египет у дома, да бъде пленена и отведена на Олимп. Там Хера щяла да обвини Йо, че е блудна невеста, която нагло прелъстила свежъра си Зевс, нарушавайки брачния си оброк с Арес. По този начин Хера се надявала да превърне Йо в своя пленница. Така би могла лесно да осуети раждането на последния син на Зевс, посочен от него за престолонаследник и явяващ се пречка за възцаряването на сина ѝ Арес. Хера вече се виждала в примамливата роля на царица-майка и на реална владетелка на света, уж в сянката на своя син.

Но кой би могъл да бъде местният таен съюзник на Хера, готов да извърши такова пъклено предателство?

Аргос – братът на Йо и на Микена, – на когото баща им Инах бил завещал своя собствен град, като променил названието му от Инахос на Аргос.

Хера подкупила алчния Аргос с обещанието да го направи цар на богатия град Атина. За това щял да му помогне Арес с неговите добре въоръжени и обучени войници. Всъщност Хера целяла да прогони от Елада богиня Атина и сина ѝ Ерехтоний, поставяйки Аргос като свой верен васал в стратегическия град Атина.

Още от раждането си Аргос се прочул с един дефект: на тила си нямал коса, а подобие на лице, на което обаче светел още един чифт очи. Така че първородният син на Инах и Мелия виждал едновременно напред и назад, а периферно – и настрани. Затова му лепнали прякора Многоокия, който в по-далечните краища на Елада мълвата префасонирила в Стоокия. Освен това се говорело, че дори когато спи той не затваря всичките си очи, следейки всичко наоколо.

Разбира се зоркият Аргос не пропуснал пристигането на Йо от Египет. Когато тя и придружителят ѝ се качили горе в собата на майка им, той си намерил някаква работа из вътрешния двор на замъка, следейки портата и надявайки се да получи възможност да плени сестра си, а такава му се отворила по-скоро, отколкото очаквал.

Първо напуснал замъка египетският спътник на Йо, преоблечен в местни дрехи и яздещ дадената му от Мелия пъргава дореста кобила. Яххос препуснал по най-прекия път – покрай град Микена, в долината между планините Арахнеон и Килена, като през Коринтския провлак трябвало да прекоси Атика и Беотия, за да стигне до Делфи.

След него се изнизали навън Йо и Микена, изпроводени от майка им Мелия. Аргос спокойно изчакал майка му да се прибере и тръгнал след сестрите си смело, без да се крие. Те поели по същия удобен път, от който щели да се отбият към близкия град Микена.

- Момичета, чакайте ме! – викнал им той, подтичвайки след тях.
- Аргос! Ти що дириш след нас? – обърнали се изненадани те.
- Къде така сами? Искате ли да ви съпроводя? – невинно попитал той. – И без това си нямам друга работа!
- Тъкмо ще сме по-спокойни с тебе, братко! – кимнала добродушната Йо.
- Ела, щом нямаш друга работа! – съгласила се и Микена. – Тръгнали сме към моя град! Отдавна не съм си наглеждала там къщичката!

Повървяли по пътя и стигнали на Кравешкия хълм, някъде по средата между градовете Аргос и Микена, точно над отбивката към последния град. На върха на хълма стърчало ябълково дърво с голяма и листата корона. Под сянката му обикновено си почивала Микена, когато изминавала този път. И сега седнали да отдушнат. Аргос извадил от торбичката си малък кожен мях с отлежало и гъсто вино. Изтеглил тапата и уж отпил от виното, мляскайки шумно:

- Ох, че сладко винце си имам!
- Бате, дай и на мене! – протегнала ръка ожаднялата Микена.
- И аз искам, бате! – намесила се Йо.

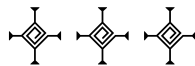
Двете сестри не подозирали, че неволно влизат в коварния план на Аргос, подмамани да изгубят свободата си. Защото брат им бе добавил в ароматното питие сладка приспивна билка, която би могла да отведе в света на Морфей цял бик или крава, камо ли две млади и наивни жени.

- Стига толкова, сестричке! – дръпнал Аргос мяха си от пиещата Микена. – Остави винце и за Йо! Тя не е ли жадна?
- Съжалявам! – извинила се сконфузена Микена и полегнала на моравата до дървото. – Ама наистина е сладко това твоє вино!

Йо изгълтала остатъка от ароматното питие, облизала устни и се отпуснала по гръб до сестра си. А Аргос напипал въжето, навито в торбата му и се огледал; трябвало само да почака малко – плякката му била напълно сигурна.

Когато сестрите му заспали непробудно той изтеглил отпуснатите им тела до ствола на ябълката, облегнал ги на него и ги омотал здраво с въжето. После измъкнал от тайното си джобче парче тънък египетски папирус и малък въглен. Бързо надраскал една примитивна, но ясна карта с градовете Аргос и Коринт, пътя между тях, отклонението към град Микена и хълма с голямото ябълково дърво, до което дебело начертал кръст. Накрая извадил от рехавата си торба пощенския гълъб, даден му от Хера с оглед на неговата задача. Навил папируса, завързал го за крачето на гълъба и освободил птицата. Пляскайки нетърпеливо със силните си криле, гълъбът се издигнал нагоре като стрела.

„Плениш ли Йо, пусни този гълъб да литне волно в небето! Той ще долети при своята клетка на близкия остров Егина, в двореца на царя на Егина. Синът ми Арес ще чака там. Когато гълъбът кацне пред клетката си, това ще е знак за сина ми, че си заловил невестата му Йо. Няма да мине дори ден и Арес ще довтаса при теб в Арготида, на мястото, което му посочиш, за да си вземе жената!“ – изгледала го самуверено Хера.

По същото време когато Аргос доволно оглеждал с четири очи плякката си – спящите му сестри, – Яххос влизал в град Коринт. Вместо да премине по моста над Коринтския канал, наложило се да се отбие до града при известния тук ковач Сидерос, за да му подкове кобилата, която ненадейно започнала да накуцва с левия преден крак. И, както казват: „Всяко зло – за добро!“ Не щеш ли, влизайки в ковачницата, Яххос съзрял край свистящия мях и жежкото огнище на Сидерос своите мили братя Хермес и Аполон.

- Каква славна среща! Що дирите тука? – удивен извикал Яххос.
- Сидерос ни кове бронзови скоби за свързване на мегалитните блокове и други, по-малки, за дървените стълбове и греди! – отвърнал засмян Аполон. – Нали знаеш, че с Хермес градим на Делфи моя храм!
- Знам, Аполоне! Забрави ли, че миналата година идвах на строежа ти? – съгласил се Яххос. – Чуйте ме сега: самата съдба ни събра в тази славна ковачница, обсипана с огнени искри! Аз препусках към Делфи, при вас, за

нещо важно, но кобилата ми закуца! И ето, отбих се при Сидерос, а вие двамата по чудо сте тук!

- Станало ли е нещо? – попитал Хермес със сериозно изражение.
- Да излезем навън и ще ви разкажа! – отговорил Яххос.

Извън ковачницата Яххос набързо посветил братята си в случилото се.

- Ами да отидем да приберем Йо! При мен в Делфи тя ще бъде напълно защитена! – казал Аполон, милвайки натегнатата тетива на своя лък, подаващ се над рамото му.
- Не, Аполоне! Хера е пратила Арес, който обикаля някъде наблизко, а той винаги води със себе си отряд обучени войни, за които проливането на кръв е ежедневие! – възразил разумно Хермес.
- Мелия иска да отведем Йо на сигурно място: в Тракия, в страховитите планини на Сатирите – Пангей, където е непристъпното прорицалище на Мойрите, богините на Съдбата!
- Права е Мелия! – рекъл Хермес. – Ще сторим следното! Аполоне, вземи Яххос, качете се на кораба и минете по Коринтския канал на изток, в Сароническия залив. Още щом излезете от канала, пуснете котва и се оглеждайте към брега – за мен и Йо! Пък аз ще яхна кобилата на Яххос и ще доведа момичето!
- Първо кобилата трябва да бъде подкована! – напомнил Яххос.
- Добре! Вие вървете на кораба, а аз ще се оправя със Сидерос! Помнете, че трябва да сме бързи; Арес е наблизко – надушвам го! – казал Хермес и се втурнал към ковачницата.
- Хайде Яхх, да слизаме към пристана! – заявил Аполон.
- Дано имаме попътен вятър?! – огледал Яххос небето.
- Вятърът е безсилен в тесния канал! – отвърнал Аполон. – Ще работим с веслата!

След малко в двора на ковачницата на Сидерос се чул тропот; от портата излетял Хермес, ниско приведен над кобилката и потънал в планинското дефиле, обгърнато от короните на столетни дъбове. Когато излязъл от дефилето, Хермес укротил животното и поели в тръс. На кобилката била нужна почивка, но без да спират хода си.

По навик оглеждайки околността, на разклона към град Микена Хермес забелязал и познал високия на ръст и едроглав Аргос, който се разхождал около клонатото дърво горе на конусовидния хълм. Хермес познал също така по характерната червена и бухнала коса Микена – сестрата на Аргос. Тя седяла облегната на стъблото и сякаш спяла. От пътя, гледайки отдолу, Хермес не можел да види, че от другата страна седи по същия начин Йо – онази, която той търсел.

Макар да бързал, интуитивният Хермес решил да се отбие при Аргос, да го попита дали знае къде е другата му сестра Йо. Сकोчил от кобилката и я затеглил нагоре, по стръмния склон на хълма. Когато се изкачил, видял с изненада и Йо – от другата страна на стъблото, но още по-изненадан бил от това, че двете сестри се оказали привързани там.

„Дали клетият Аргос не помага на Арес?“ – помислил съобразителният Хермес. „Но защо да прави това? Освен ако хитрата Хера не му е обещала нещо! Значи аз трябва да подходя внимателно към този див великан, че да не ме изненада!“

- Здравей, многооки Аргос! – извикал силно Хермес, за да провери колко дълбоко спят двете момичета. – Какво им е на сестрите ти?
- Пиха от моето вино и се успаха! Силно е за тях! – отвърнал с неудобство Аргос, старейки се да запази спокойствие, но честото му премигване го издавало.
- А защо си ги вързал така здраво? – извикал отново Хермес, забелязвайки с удовлетворение, че те се размърдват и отлепват клепки.
- За всеки случай – да не паднат на главите си, като се събудят! – чудел се Аргос какво да измисли.
- Браво, много си грижовен! – похвалил го Хермес, за да приспи неговата осторожност; очевидно Аргос чакал някого тук, за да му предаде сестрите си срещу някаква награда и сега този някой, навярно Арес, идва насам да ги прибере.
- Мале мила, какво си намерих тук! – Хермес застанал до близкия храст и подхвърлил незабележано зад него яркозеления изумруд, който винаги носел със себе си, за кадем. – Ослепителен е! Ела да го видиш!
- Я, какво, къде? – трепнал алчния Аргос.
- Ето го тука! Ако искаш, вземи го ти; на мен не ми трябва! – засмял се Хермес.
- Но това е изумруд! Такъв голям не съм виждал! – удивил се Аргос. – За мен ли е?
- Вземи го, твой е! – насърчил го Хермес и заразказвал. – Аз имам от татко ми Зевс цяла делва с адаманти, рубини, сапфири и изумруди. Имам и един розов халцедон, с форма и големина на патешко яйце!...

Успокоен от усмивката и благия тон на Хермес, и привлечен от магичния зелен блясък на едрия изумруд, Аргос привел огромното си тяло и протегнал ръка да го вземе. Този кратък миг очаквал Хермес, който незабележимо бил извадил наполовина от канията своя крив остър меч. Малко се стреснал, защото когато се надвесил над Аргос, от тила си последният го погледнал със своя втори чифт очи. Но късно. Тези очи ужасени съзрели блясъка на стоманата, а чрез нея и сянката на смъртта. Отделената от тялото глава се търкулнала по склона, но нямало време за погребение...

Грабвайки изумруда си, Хермес избърсал кръвта от своя меч. Междувременно момичетата, разсънени и учудени защо са завързани за дървото, се разговорили:

- Ах, Аргосе, ела тук! Защо си ни вързал, подлецо? – изкрещяла емоционално Микена.
- Мама беше права! Аргос е човекът на Хера, предателят в нашия дом! – осъзнала Йо жестоката истина.
- Виното! – досетила се Микена. – Той ни опи с онова вино и ни е вързал!

- Сигурно е отишъл да доведе моя годеник Арес, на когото ще ме предаде! Горко ми! – заплакала Йо. – Докога ще съм толкова доверчива!...

Каква била изненадата им, когато се появил Хермес, сякаш от нищото. Те онемели.

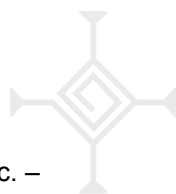
- Спокойно Йо, спокойно Микена! Никой няма да ви плени, защото аз сега ще ви освободя от тези въжета... – Хермес изтеглил пак острия си косер от канията и срязал въжето. – ... и ще ви отведе оттук. В Сароническия залив ни чака Аполон на своя бързоходен кораб! При него е и добрият Якхос!
- Якхос..., толкова бързо? – осмисляла Йо добрата вест. – Но как е възможно?
- Това някакво чудо ли е? – попитала Микена, разтривайки схванатите си ръце.
- Тримата се намерихме в Коринт, в ковачницата на Сидерос! Якхос доведе там тази прекрасна кобилка за подковаване, а ние с Аполон тъкмо бяхме му поръчали да изкове няколко дузини бронзови скоби за строежа на храма в Делфи!
- И сега, как ще стигнем до Сароникос? – попитала Йо.
- Вие две сестрички ще яздите тази здрава кобилка, а пък аз ще тичам с вас! Все пак съм прочут като бързоногият Хермес, нали? – и добавил. – Трябва обаче веднага да напуснем това място, защото тук навярно скоро ще дойде за вас, предполагам, вашия тиран Арес!
- Да се махаме тогава! – изведнъж се разбързали Микена и Йо.

Спуснали се надолу по склона, като Хермес ги извел така, че да не забележат обезглавеното тяло на Аргос зад гъстолистия храст. Щом се намерили на равния път, той им помогнал да възседнат отпочиналата кобилка и я плеснал силно по задницата. Тя препуснала в тръс, а Хермес затичал без никакво усилие до нея. След няколко мига те изчезнали в дефилето към град Коринт.

Тъкмо в този момент се чул тропот в другото дефиле, откъм град Аргос. След малко се появил на грамаден черен жребец Арес, а след него, също на коне, отрядът му, наброяващ около сто войни, най-свирепи убийци.

Арес носел парчето папирус, изпратено му чрез пощенския гълъб.

- Това ли е отклонението за Микена? – попитал той местния си водач, който яздел зад него.
- Да, господарю, това е пътят за град Микена! – потвърдил водачът.
- Това е начертаният на картата хълм с ябълковото дърво? – погледнал го Арес.
- Да, точно така, господарю! – кимнал водачът.
- А къде е проклетият Аргос? Къде е годеницата ми Йо? – вдигнал Арес ръка към хълма, проследена мигом от сатрапите му.
- Не ги виждам, господарю? – уплашено отвърнал водачът.
- Мордус и Кил, качете се горе, претърсете и ми кажете има ли нещо там! – обърнал се назад Арес.
- Да, господарю! – пришпорили конете си първите двама от колоната.

- Не така! Слезте от конете и се изкачете пеш! – наредил властно Арес. – Няма да мъчите животните!

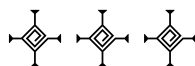
Войниците тежко изтичали до горе, дрънкайки с оръжията си.

- Няма никой! – извикал единият.
- Има! Тук зад храста! – извикал другият. – Само че му липсва главата, някой я е резнал!
- Опиши ми го! – викнал Арес.
- Висок, едър мъж..., носи широки гащи, пристегнати с хубав кожен колан...
- Достатъчно, слизайте долу! Това е нашият човек – Аргос! – разпоредил се Арес. – Ще тръгнем към града Микена, дано са поели натам!

Арес и хората му се отклонили към Микена. Заобикаляйки хълма обаче, колоната отново спряла. От крайпътния овраг ги гледала с четири побелели очи главата на нещастния Аргос. Всички я наблюдавали онемели.

- Тръгваме към Микена! – махнал с десница Арес. – И никой да не пипа тази глава!

Докато яздели той обмислял действията си: „Верният ми Аргос е мъртъв. Ако по пътя не открия бегълката Йо, никак не мога да вляза и да претърся Микена. Разбира се с тези сто главореза бих могъл да превзема града с изненада, но това ще вдигне срещу мен цяла Арголида, нещо за което не съм подготвен. Ех, ако майка ми Хера бе вербувала някого от града Микена, това сега щеше да ми свърши работа.“

По същото време Хермес, Йо и Микена стигнали Коринт, но заобиколили града и поели покрай Коринтския канал и по крайбрежния път на Сароническия залив, обгърнат от вековни дъбови гори. Скоро съзрели кораба на Аполон, закотвен недалеч от брега. Аполон оправял платната, но ги забелязал Якхос, който следял какво става на брега. Котвата била вдигната и осем гребла се задвижили. Малкият кораб акостирал с кърмата си към брега; тук водата била достатъчно дълбока за него.

Хермес хванал и задържал въжето, подхвърлено му от Якхос. Йо и Микена спуснали наочниците на дорестата кобила и скочили на борда, заедно с нея. След тях скочил и Хермес. Аполон, който тъкмо бил подредил платната, ги вдигнал едно след друго, защото вече бил преценил, че чичо му Посейдон им е предоставил подходящия вятър за тяхната посока – на север.

Гребците изтеглили своевременно греблата в корабния корпус, защото поривът на вятъра мигновено издул платната и дръпнал кораба така, че двете му мачти изскърцали напевно. Поели бързо на север, към свободна Тракия, земята на независимите сатири, които се подчинявали само и единствено на Кронос и на сина му Зевс.

След толкова прекеждия Йо и Микена получили заслужен отдих. Те се наслаждавали на почти безшумното плъзгане на бързия Аполонов кораб. До тях

седели верните им хранители Хермес, Аполон и Якхос, за които опазването на бременната богиня Йо се превърнало във велика и отговорна мисия.

Дали хатор Изида или кравата Йо ще бъде приютена във волна Тракия, за да роди там поредния божи син – сина на Зевс, явяващ се внук на Кронос?

7. Бягството на Йо в Тракия и преследването ѝ от Арес. Мойрите ѝ предоставят убежище на връх Ниса в тракийските планини Пангей. Раждането на Божия син

Тракия: залив на Тесал; планината на Перун (Орбел); връх Ниса или Сутка в планинския масив Пангей.

Виждайки се незает с работа, Аполон извадил от складовата каюта едно сандъче и го отворил. То било пълно с върхове на стрели, изковани от споменатия Сидерос. Те били изработени вече от ковача и ги взели, докато строителните скоби останали за после. Тези стрели не били бронзови, а от изключително твърд и жилав метал, който Хермес, или Тот, донесъл от Египет в ковачницата на Коринт. Чудният метал бил събиран сутрин по пясъците, където се виждал добре. Този звезден дар падал на обгорели късове от небето, затова го наричали „небесен адамас“, а също „кост на Ра“. Не се намирал лесно и в количество, и бил скъп. Стопявали го трудно – на много силен и жарък огън, обаче острие, изработено от него, минавало през бронзова броня като топъл нож през масло.

Хермес, славещ се покрай другото и като оръжеен майстор, бил подготвил цял сноп от прави дървени стволоче. Сега, заедно с Аполон, разполагали с необходимото време за да монтират на стволочете тежките и твърди адамасови върхове, а в задния край на стрелите закрепвали кръстачки от твърди пера, осигуряващи прав полет и точно попадение.

Якхос оставил другарите си и отишъл да поседне върху една каца за вода, оставена на широката кърма, непосредствено до корабното кормило и кормчи-ята. Налегнала го тъга за слънчева Елевзина. По това време на годината той прекарвал около месец там, в двореца на баба си Деметра, където обгрижвал една от нейните градини – тази с цитрусите. Загледан с меланхолия назад през морския простор, той изведнъж осъзнал, че на хоризонта зад тях има нещо. Той фокусирал зрението си, а то било много специално. Една от особеностите на Анубис, тоест Якхос, била, че той виждал както денем, така и нощем. При-тежавал сякаш очи на хищен звяр – лъв, тигър, леопард, вълк, хиена. Заради особеното му зрение и бялата му кожа вярвали, че той провижда и може да минава в отвъдния свят, а неговото животинско превъплъщение било кучето.

„Да, това е кораб, кораб с черни платна!“ – установил Якхос и извикал:

- Братя елате на кърмата!
- Какво има Якхосе? – дошли те при него.
- Следва ни кораб с черни платна! – посочил той назад в далечината.
- Как го видя? Там има само черна точка! – учудил се Аполон.
- Вярвам му, Аполоне! – казал сериозно Хермес. – Якхос вижда много по-добре от нас! А този кораб е на прасето Арес!

- Корабът на прасето Арес е тежък и не може да настигне моя светлокрил бързоход! – казал гордо Аполон.
- По вода не могат да ни стигнат, но като слезем на брега... – замислил се Хермес. – Това са млади яки мъже, които лесно ще ни догонят!
- Момците на Арес са обременени с оръжия; едва ли ще вървят по-бързо от нас!
- От нас тримата да, но от момичетата! – погледнал Хермес към Йо и Микена, които усмихнати обсъждали нещо; още не знаели за черния кораб. – Те са наша тежба и наша отговорност! Освен това Йо е бременна!
- Разбира се, че няма да ги дадем на изверга Арес! – казал разпалено Яххос.
- Ще ги победим, макар да сме само трима! – заканил се стрелометецът Аполон.
- Съгласен съм с вас, братя, но има само един начин да успеем: като съчетаем нашата сила, ловкост и боен опит с военна хитрост и тактика! – казал Хермес.
- Ти си по тактиките, а аз по точната стрелба! – отвърнал Аполон.
- Добре, така е! – съгласил се Хермес. – Като доплаваме до залива на Тесал и стъпим в земята на Хедоните, ще ви кажа как да постъпим и отде да минем! Досетих се как ще намалим броя на Аресовите сатрапи!

Захванали се за работа: Хермес, Аполон, Яххос, Йо и Микена, както и седем гребци от Аполоновия екипаж; осмият дежурел на корабното кормило. Събрали наличните оръжия и ги разпределили между мъжете. За всеки индивидуално бил подготвен багаж: малко храна, мях с вода, дебели ямурлуци, калпаци-гугли. По това време тракийските планини били затрупани със сняг; там вилнеела люта зима.

Пристигнали в залива на Тесал тъкмо на свечеряване. Аполон подшушнал на своя кормчия как, използвайки вечерния бриз, да отведе кораба в едно закътано заливче наблизко, да прибере платната и да го чака до неговото завръщане.

Останалите грабнали определения им товар и бързо се отдалечили от брега, стопявайки се в здрача и във вечерната мъгла, макар луната да опитвала да пробие облаците. Уверено ги водел Хермес, който познавал отлично тукашните земи, където бил отраснал. Нещо повече, още в юношеските му години неговият баща Зевс му подарил на северозапад оттук земята на областта Девол, където младият Хермес построил първата си къща, подпомогнат от неколцина работници.

Отпочинали добре на кораба и изпълнени със сили, дванадесетте бегълци – пет божества и седем гребци – пресекли равнината още през нощта. По изгрев слънце започнали да катерят югоизточния склон на Перун или Перин планина, преименувана след време на Орбел.

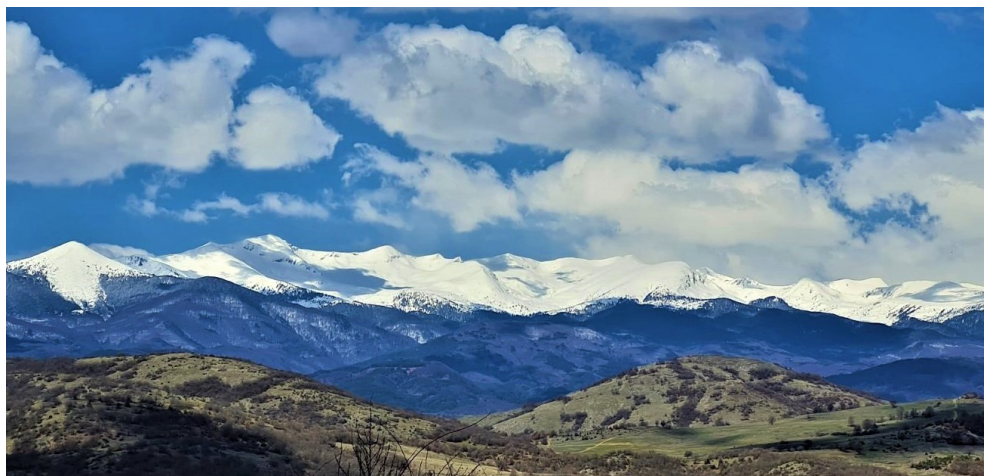

Хермес нарочно заобикалял села и махали, защото знаел, че, воден от следите, Арес ще изтормози местните, разпитвайки ги за Йо. Спирали за отдых на необитаеми места; вода си доливали от попътните изворчета. Хранителните им запаси били с малък обем, но питателни: пъстърма, кашкавал и сухари, които взели одеде от добре заредения трюм на Аполоновия кораб.

И наистина, Арес не изпускал следата. Той много разумно взел със себе си Хирос – водача му в Арголида, защото последният се славел като опитен ловец и следотърсач. Хирос запомнил определени характерни отпечатьци от обувките на бегълците още на самия Тесалски бряг и ги следвал безпроблемно, а когато отрядът на Арес стигнал склона на Перин, снегът улеснил допълнително работата му.

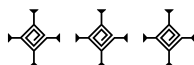
Преди да слезе от своя кораб, Арес свалил тежките си бойни доспехи, като оставил на себе си само тънката, но здрава плетена ризница. Сега, влизайки в ролята на ловец на плячка, той се маскирал като ужасен, грозен стършел – една зооморфна униформа, която носел за всеки случай на кораба си.

В същото време, тоест ранния след обяд, Дванадесетте достигнали високите остри и дълги хребети на Перин – чисти гранитни скали, побелели зиме от снега. Денем яркото слънце стопявало частично снега, ала нощем водата и кишата замръзвали; така острият гранитни зъбери обледенявали, а върху леда натрупвал още сняг. За тази опасност ги предупредил опитният Хермес, тъй като планинската пътека минавала тъкмо по остроото било на хребета; ширината ѝ била някъде две, а някъде само една педя. Една невнимателна стъпка встрани и политаш в бездънната пропаст.

Точно това обстоятелство имал предвид Хермес, избирайки маршрута: хем най-прекия път към прорицаещето на Мойрите, хем най-опасния – за тежко въоръжените и неподготвени войници на Арес.

А каква била гаранцията за спътниците на Хермес? Той имал решение и на този проблем: взел от Аполоновия кораб дълго въже, с което Дванадесетте да се обвържат в колективна верига. Ако случайно някой се подхлъзне и пропадне от пътеката, другарите му да го издърпат обратно горе.

Преди обаче да хванат смъртоносната пътека по билото на първия хребет, Хермес завел другарите си при скалата, където преди много години баща му Зевс бил оковал с дебели бронзови вериги Прометей, затова че издал на хората тайната на огъня. Последният още стоял там: над неговата скала имало друга, като стряха, която все пак го пазела от снеговете, бурите и дъждовете, а лете – от изгарящото слънце.

Прометей бил син на титана Япет и океанидата Климена. Негов брат бил Атлант, чиято дъщеря Мая родила на Зевс палавия, бързоног и остроумен Хермес. Така че братята Прометей и Атлант се явявали свързващото генеалогично звено между божествените кланове на титаните Океан и Япет, а като внук на Атлант и син на Зевс, Хермес свързвал тези два клана с трети: клана на Кронос.

Когато чули стенанията на Прометей, дори преди да го видят, Хермесовите спътници се стреснали. Но Хермес ги успокоил и отвел при него, на завет под скалата.

- Здравей, вуйчо! – извикал Хермес и добавил към другите. – Това е вуйчо ми Прометей, сигурно сте чували за неговата трагична съдба?
- Добре дошъл, Хермес! – отговорил Прометей. – Добре сте ми дошли, мили младежи! Отдавна не се е вясвала тука жива душа!
- Вуйчо, намислил съм да те освободя от тази верига! – казал Хермес и погледнал към Аполон. – Бях казал да вземете от кораба един чук?
- Зарион, дай чука! – наредил Аполон на един от своите хора.
- Хермес, какво правиш, не бива да нарушаваш заповедта на баща си, Великия Зевс! – стреснал се Прометей. – Ще имаш големи неприятности!
- Уви, татко е мъртъв; скоро ще станат четиридесет дни от гибелта му! – казал мрачно Хермес.
- Как мъртъв, та той е в разцвета на силите си! – възкликнал Прометей.
- Лукавият му брат Хадес го погуби чрез коварство, вуйчо! Но после ще ти разкажа тази печална история!

Хермес вдигнал високо тежкия чук и го стоварил със замах върху клина, забит в скалата вдясно от възрастния титан. Клинът рухнал долу и веригата се свлякла от измъченото тяло на Прометей. Той изправил снага, костите му изпукали силно, а очите му светнали с най-лъчезарния блясък.

- Благодаря ти, Хермес! – Прометей прегърнал трогателно своя племенник. – Никога няма да забравя добрината, която ми стори!
- Да знаеш, вуйчо, че аз не одобрявах решението на баща ми да те прикове тук, но едва сега, след неговата смърт, можах да премахна тази ужасна несправедливост!

Двамата отново се прегърнали, а Йо и Микена заплакали трогнати от добрината на Хермес, както и от неподправеното щастие на Прометей. Другите присъстващи мъже усетили влага в очите си.

- Ти си Йо: онази която ще роди следващия владетел на света?! – изведнъж казал Прометей, когато пуснал Хермес от прегръдката си. Прометей забелязал светлия ореол около младата богиня; той имал такава способност.
- Да, аз съм Йо – любимата на Зевс и нося в себе си неговия наследник! – отвърнала Йо, изненадана; тя не познавала Прометей, нито пък той нея.
- Знам, знам, виждам сиянието! Голяма сила струи от теб!... – титанът направил дълга пауза. – Мога да ти кажа какво ти предстои: доброто няма да дойде лесно, а с тежка борба! Сега виждам как един безмилостен стършел идва насам и точи жилото си...
- Арес ли виждаш, вуйчо? – попитал Хермес.
- Той, същия! Облякъл е крилата пелерина, надянал е черна рогата маска – досущ като стършел!
- Помогни ни, вуйчо! Ако дебнат и други врагове, кажи ни! – помолил Хермес.
- Разбира се, че ще ви помогна! Не само защото ти ме отърва от оковите, Хермес, а и затова, че светът трябва да бъде спасен от злото, олицетворено от Арес и Хадес! А Спасителят расте сега в нейната утроба! – Прометей посочил Йо. – Иначе нямате други врагове, ама и тези ви стигат!
- Ще ви бъде признателна за цял живот, ако ни упътите? – помолила Йо. – Ние дойдохме в Тракия по съвета на майка ми Мелия, но не сме съвсем сигурни дали това е правилното място?
- Браво на Мелия! Посоката е вярна, а светилището на Мойрите е за теб единственото надеждно кътче! Ще ти разкрия сега целия ти път: следвай го и ще успееш да изпълниш своята мисия! – казал Прометей и седнал на близката скала.
- Нямаме време за това, уважаеми Прометей? – казал Аполон, оглеждайки склона, който Дванадесетте изкачили преди малко; за щастие там все още нямало никой.
- Имате време, Арес е далеч! – отвърнал Прометей. – Ти обаче си прав, Аполоне: аз ще бъда кратък, за да може вашата група да запази преднината си!
- Аполоне! – намесил се Хермес. – Нека изслушаме Прометей! Важно е!
- Чуйте и запомнете думите ми! – започнал Прометей. – Тези дни, след зимното слънцестоене, голямо събитие ще се случи: кравата Йо ще роди Божия син! Затуй трите планини – Перин, Рила и Пангей, – които ограждат котловината, дето я виждате долу, ще получат името Кау-Каз или „Утробата на Кравата“. Кау е кравата Йо, а утробата Каз – котловината. Там долу, по-на изток, към Пангей, се издигат два безименни върха, почти близнаци. На по-високия е прорицалището на трите Мойри – Клото, Лахесис и Атропа. Там ще родиш, Йо, син невръстен, но велик, а споменатите добри жени ще ти помогнат...
- Но защо?! – прекъснала разказа на Прометей уплашената Йо. – Не му ли е рано да се появи на белия свят? След няколко дни ще се навършат едва шест месеца?

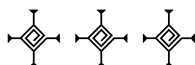

- Така е, Йо, ала това провиждам аз! Виждам те като щастлива майка, държаща мъничко, но здраво бебе! Имай вяра на Мойрите: само те умеят да четат обърканата плетеница на съдбата! – успокоил я Прометей и продължил. – ... Та в котловината на раждането Каз, която е вдлъбнатия символ на майчина утроба, се издига върхът на раждането, който е изпъкналият символ на майчина утроба. Този връх ще получи името Ниса и още името Сутис или Сутка. С последното ще нарекат и звездното ти превъплъщение, мила Йо, зована още Изиди – звездата Сотис, – защото всяка сутрин на източния хоризонт ти, Небесна майко, ще раждаш Божия син – слънцето. По името Ниса на върха, където се е родил, малкият бог ще бъде наречен Дио-Нис, или „Богът от Ниса“. А след хиляди години, когато култът на Дионис се разпространи по цивилизования свят, няколко народа – Египтяни, Етиопци, Левантийци, Индийци, – ще си наименоуват планини със същото име и всеки от тях ще твърди, че Божият син произхожда от неговата земя. Освен това от думите „вакха“ и „митра“, също значещи „утроба“, божията майка и кърмачка Йо ще получи името Вакханка, а синът ѝ още две славни имена – Вакхус и Митрас.
- Кажй ни, Прометей, за пътя, който ни предстои! – подсетил Хермес стария титан.
- Вие, мъжката свита, ще проводите двете богини само до светилището на Мойрите. По пътя дотам ще изтрепете повечето люде на Арес, като и аз ще ви помогна. А там, докато той дебне и чака Йо да излезе от пещерата, ще довършите останалите. Сетне се прибирайте! Йо ще се справи сама!... А ти Йо ще се спуснеш на север по заоблените върхове на просторната Пангей. Като слезеш в северната долина, обитавана от Траките-Беси и стигнеш до реката Хеброс, извираща от Рила – най-високата част на Кау-Каз, не се мъчи да я преминаваш, защото сега е дълбока, а покрай нея се спусни на изток към страната на Амазонките! Там ще прецапаш през плиткия проток, който в твоя чест ще нарекат Кравешки или Босфор. После дълго ще скиташ из Анатолия, където живеят смъртоносните Горгони, на главите на които вместо коси се извиват змии! Пази се от тях! И също от ужасните грифони и от еднооките аримаспии; и тях ще срещнеш по пътя си! Накрая ще стигнеш в свещената земя Египет и в делтата на Нил ще намериш най-сетне покой!...
- В Египет? Че аз едва избягах оттам, от подозрителния Хадес?
- Знам, Йо! Но тогава синът ти бе в теб, а след седмица ще е извън теб! Латона, майката на този-тук хубавец Аполон, ще крие детето в убежището си в един от ръкавите на делтата и ще се грижи за него. Тот и Анупис ще ѝ помагат. – погледнал ги Прометей и те кимнали утвърдително. – А ти ще се представиш на Сет и ще го залъжеш, че изобщо нямаш син от Зевс, и че хората си фантазират небивалици за някакъв несъществуващ негов син...
- Благодаря ти, благородни Прометей, че ми предсказа бъдещето! – ниско се поклонила Йо.

- Хермес, дали нямаш един излишен бял ямурлук, като твоя? – попитал Прометей.
- Имам вуйчо! – отвърнал Хермес. – Нося един, за да се завият жените, ако стегне голям студ! Ама те и без туй са добре облечени, така че вземи го, заповядай! Гледам, че дрехите ти са изгнили на гърба ти за толкоз години плен, пък и май приближава буря!
- Благодаря ти, мило момче! – прегърнал го отново Прометей.
- Трябва да тръгваме! – настоял пак Аполон.
- Добре, да тръгваме! – съгласил се Хермес. – Аз ще водя колоната, а Яхос и Аполон да вървят последни, с натегнати лъкове! Останалите се завържете здраво един за друг, като момичетата бъдат по средата! Разбрахте ли ме?
- Да-а! – бил колективният отговор.
- Потегляме полека и внимавайте! – извикал бодро Хермес и стъпил на тясното било, напипвайки скалата под снега.

Скоро те изчезнали в бялата мъгла на един внезапно появил се огромен облак, сякаш Небесният отец им го пратил, за да ги скрие.

Прометей, усещайки приближаването на Арес, облякъл белия ямурлук и се притаил в своята скалиста ниша. Ето преследвачите дошли и делово минали над неговото място, заслепени от бързо носещите се вълма на облака. Арес бързал напред, издавайки тихи, но резки команди, а войните му го следвали в нишка.

Щом дрънкането на оръжията им се отдалечило, Прометей изскочил от скривалището си и се спуснал след тях, под прикритието на гъстата белота. Но той дори не ги бил доближил, когато се чул отчаян и пронизителен вик – един нещастник полетял в снежната бездна.

- Какво стана, идиоти? – това бил изнервеният глас на Арес.
- Ейней се хлъзна и пропадна! – докладвал виновно някой.
- Трябва да вървим по-бавно, господарю! – предложил един от помощниците му.
- Не може по-бавно, баби такива! – разкрещял се Арес. – Тук, в Перин трябва да ги хванем! Мушнат ли се в безбрежните дебри на Пангей, иди ги търси!

Войниците волю-неволю продължили след водача си. А след тях безшумно се промъквал Прометей, невидим в бялата си дреха. Не заради студа я поискал той; с планинския студ отдавна били станали добри приятели; ямурлукът бил отлично прикритие в пояса на мъглите. Прометей искал да погуби част от войниците на Арес, за да помогне на Дванадесетте.

И наистина титанът скоро настигнал последния в колоната, който и без това бил изостанал, защото мъкнел едно тежко и дълго копие. В един миг войникът се обърнал назад, но не смогнал да се защити; само видял надвесването на

огромна бяла сянка. Прометей лесно го свалил в пропастта, като обаче успял да му издърпа копието. Викът на този нещастник отекнал още по-силно, обаче никой от преследвачите не смее да спре хода на нишката и да се обърне, защото господарят им следял да се поддържа темпото.

Прометей се навел в снега, изчаквайки изтеглянето на войниците. След малко обаче, той, почти невидим, настигнал следващите последни двама нещастници. Този път си послужил с трофейното дълго копие, но без да мушка, за да не остави кървави следи, а просто ги ударил и двамата, странично и със сила, отнасяйки ги в леденото небитие. Никой не заподозрял неговото вредно присъствие, защото в същия момент се подхлъзнал напред в проточилата се колона и друг от хората на Арес, а след малко и още един – в самото ѝ начало.

Арес забавил ход и дори спрял, но не заради честите произшествия зад него, а тъй като забелязал през носещите се бели талази група тъмни скали, вероятно върхът на този хребет. Дали не ни очакват тук и да ни изненадат, гадаел той. Докато се чудел, усетил силен удар по кожения си шлем – „главата“ на стършела. За негов късмет лъкът, изстрелял тази стрела не бил достатъчно силен и тя рикоширала от дебелината на шлема. Но последвал втори удар – той бил по-мощен и дори го свалил по гръб, добре че тук пътеката била малко по-широка. Арес изпищял от болка: тежката втора стрела минала през кожената броня на гърдите му, а върхът ѝ пробил и ризницата му отдолу, като се забил в плътта... Първата стрела бил изстрелял Яхкос, а втората Аполон.

– Лягай всички долу! Обстрелват ни! – креснал панически Арес.

Но докато хората му реагират, се чуло свистенето на още две стрели. Първата попаднала в окото на следотърсача Хирос, който вървял зад Арес, а втората пронизала изцяло гърдите на единия му помощник. Двамата издъхнали на мига. Останалите войници се проснали долу.

В това време Аполон и Яхкос, прикрити от скалите, продължили бързо напред, за да настигнат групата си. Били постигнали своята цел: да забавят Арес, знаейки, че преследвачите им още известно време няма да посмеят да вдигнат глави.

Групата ги чакала на една площадка, съединяваща изминатия и следващия още по-висок хребет, с още по-остър гребен и по-тясна пътека.

- Какво стана? – попитал ги Хермес, доволен, че идват живи и здрави.
- Утрепахме със сигурност двама! – отвърнал Аполон. – Бива си ги новите стрели от небесен адамас!
- Аполон улучи Арес! – похвалил Яхкос другаря си.
- И...? – Хермес погледнал изпитателно Аполон.
- Мисля че само го раних, макар че стрелата би трябвало да го пронизе, както стана с оня след него! – казал честно Аполон.
- Не, не, уби го! – оспорил думите му Яхкос. – Моята стрела отскочи от шлема му, ала твоята се заби в гърдите му! Той падна назад и изпищя като ужилен!
- Точно защото падна назад, мисля, че и моята стрела не го прониза! Докато мъжът зад него остана прав, когато втората ми стрела го прониза и чак после грохна долу!

- Аполон е прав! – казал Хермес. – Арес щеше да е мъртъв, ако не носеше под бронята си една лека плетена ризница от същия адамас! Лично му я направих в Албион, когато водехме войната с Атлантите!
- Изяснихме значи и тази мистерия! – Аполон метнал назад златокосия си перчем. – Стрелата е минала през бронята, но е спряла в ризницата; като върхът ѝ е убол сина на Хера, а силният удар го е проснал по гръб!
- Група, тръгваме нагоре! Запазете същия строй! – изкомандвал Хермес, прекъсвайки разговора.

В същото време Арес, който успял да издърпа острата стрела от ризницата си и надушвайки, че опасността е отминала, се надигнал, за да поведе отново хората си.

- Господарю, стойте! Нека аз да отида пръв при онези скали! – предложил му войникът, лежащ зад убития му помощник.
- Добре Горгиос, иди ти! Онези плъхове сигурно са офейкали, ама за всеки случай навеждай се ниско!

Щом се разбрало, че противниците са избягали от скалното си прикритие, Арес скочил, дал нови кратки напътствия и потерята потеглила напред с възможно най-бързия си ход. След малко стигнали до широката площадка, огледали следите на Дванадесетте и пак тръгнали в нишка нагоре, по гребена на следващия хребет. Този път Арес извикал зад себе си двама стрелци, предполагайки че при удобен случай пак ще бъде подложен на обстрел.

С изкачването преодолели въздушния слой на облаците. Когато минали над тях, ги напекло ярко слънце. Кристалният въздух осигурявал видимост надалеч и пред тях блеснала невероятна панорама – ослепително бели върхове и хребети, като тук-таме чернеели гранитни зъбери, пробили ледено-снежната кора.

Засенчвайки очите си, Арес погледнал нагоре по пътеката, виеща се по рида. В далечината едва-едва съзрял бегълците – едни малки точки, пълзящи в безбрежната белота. „Защо не мога да ги стигна, защо всичко е толкова трудно?“ – помислил той.

- Ау-у-у! – отзад, посред колоната, стряскащо проехтял и отекнал болезненият вик на някой от хората му; чул се грохота на сриващи се скали и лед.
- Внимавайте баби такива, сега поне имате видимост! – раздражено се обърнал и им се скарал Арес; после посочил нагоре. – Ето ги там нашите жертви! Хайде да ги хванем!
- Да ги хванем, опечем и изядем! – пошегувал се някой.
- Е-е, Квазимед е огладнял горкият? – апострофирал го друг.
- Боговете не бива, ама смъртните стават за ядене, особено по-младичките! – казал трети, обръщайки се към втория. – Ти не би ли хапнал, Терекид, една печена плешка, сочна и благоуханна?
- Аз да не съм проклет канибал като тебе Потатос, или пък като Квазимед? – отвърнал с насмешка вторият на третия.
- Като дрънкате, бавите колоната! Изостанали сте от мен! – раздразнил се пак Арес.
- Идем като хрътки господарю! Нямай грижа! – отговорил Квазимед.

В този момент обаче Арес спрял колоната. Отпред и малко по-нависоко, очевидно на върха на този хребет, чернеели няколко остри големи зъбера.

- Дали са ни организирали засада и тука? – прошепнал Зелей, единия от стрелците.
- След малко ще разберем! – казал мрачно другарят му Станик, напипвайки своя колчан. – Сега сме им като на длан!
- Квазимед и Потатос! – викнал Арес. – Прескочете внимателно стрелците и отидете да видите има ли някой на зъбера! Вървете наведени!
- Веднага, господарю! – тръгнал приведен Квазимед.
- Идвам и аз, господарю! – придвижил се след него Потатос, но напук изправен в цял ръст. – Аз мисля, че едва ли в това ясно време ще посмееят да ни се изпречат...

Той възнамерявал да изрече и други фукливи думи, ала тънко бръмнала стрела и задавила гърлото му, пронизвайки дебелия му врат. Това била стрелата на Яхкос, който с отличното си зрение се мерел и улучил адамовата ябълка на нахалния Потатос. Почти веднага бръмнала по звънко втора стрела – тази на Аполон. Тя се забила почти до перата в черепа на наведения Квазимед, а върхът ѝ вероятно влязъл през гърлото в гръдния му кош.

Едва сега Арес и хората му залегнали, толкова внезапни и бързи били първите две стрели. Стрелците Зелей и Станик в легнало положение заредили стрели на своите тетиви, но сред зъберите не се виждал никой. Зелей, не издържайки, дръзнал да се изправи на коляно, готов за стрелба. Фатална грешка, защото между зъберите се мярнала сянка, чуло се отново тънкото свистене и стрелата на Яхкос пронизала самонадеяния храбрец. Другарят му Станик пуснал своята стрела по онази сянка, но как да улучиш някого, който се подава за миг, стреля и се скрива? Стрелата на Станик просто се ударила в черната скала и паднала безпомощно.

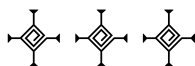
Ето че се чуло и по-звънкото жужене. От него се боял Арес, боял се повече за себе, защото лъкът на Аполон бил мощен, а стрелите му тежки и безпогрешни. За радост Аполоновата стрела отминала назад: рухнал исполинът Морганис, който не можал да издържи лежането по очи и се надигнал. Може би той разчитал на своята отдалеченост от опасните зъбери; разстоянието до тях било повече от двеста разтега. Само че това разстояние не било проблем за Аполоновия двусъставен лък, който другият му брат, божественият ковач Хефест, му изковал преди време от същия челичен метал – Небесния Адамас, достъпен само на малцина посветени.

- Стойте долу и никой да не мърда! – разкрещял се Арес към хората си и веднага попитал стрелеца. – Видя ли го, Станик?
- Този път никой не се показва дори! – оправдал се Станик.
- Сигурно ги пуска от някоя пролука в скалите? – предположил Арес.
- Те са по-високо от нас, господарю! Отдолу ние не виждаме всичко! – казал Станик.
- Ще лежим и ще чакаме да се оттеглят! – казал Арес, вътрешно вбесен от нелепата ситуация. – Никой не може да се изправи и да мине през толкова добри стрелци, дори ако носехме щитовете си!

– Уви, вярно казано, господарю! – съгласил се Станик.

Противниците им заспали долу в преспите; нямайки видни мишени, Аполон и Якхос напуснали своята засада в сянката на зъберите. Изнизали се тихо оттам, внимавайки да не съборят някоя скала и шумът да издаде движението им. Техните другари навярно били набрали голяма преднина и трябвало да ги настигнат.

След още един дълъг и опасен рид, Дванадесетте преодолели Божия връх – първенеца на Перин планина, – и започнали да се спускат полека, по ридовете, водещи към следващите хребети – на Рила планина. Междувременно, когато се върнали в пояса на облаците и планинските мъгли, Аполон и Якхос устроили трета сполучлива засада, при която успели да погубят още петима Аресови бойци. Гъстата бяла мъгла помогнала и на действащия в ариергарда Прометей, който успял да свали в пропастта трима врагове, а други двама си пропаднали самостоятелно, без ничия чужда намеса.

Групата направила кратък отдих в Юндолъ – „Долът на Юницата“, т.е. Кравата Изида, на завет между високите върхове на великанския масив Рила...

Когато слезли долу в равнината Кавказ, бойците на Арес наброявали седемдесет и седем – все още твърде много, за да могат да им устоят Дванадесетте. Освен това преднината на последните бързо се топяла; макар и тежко въоръжени, преследвачите били млади и силни.

Скоро Дванадесетте достигнали до сводестия каменен мост над пълноводната река Нехтеница, накратко Нехта, виеща се наскред котловината. Този мост бил единствен. Хермес решил да пусне Йо и Микена, за да вземат нова преднина, като им посочил добре видимия връх, на който се намирало прорицалището на Мойрите. Той се качил на моста и огледал всички съмишленици.

- Мъже, предстои ни да водим неравна битка тук, на този мост! – започнал Хермес окуражаващото си слово. – Вие чухте какво предрече Прометей! Ако Йо се добере до върха на Мойрите, там ще се роди Божият син, който ще донесе мир и слава на нашата цивилизация! Мисията ни се оказа опасна, а възможно и смъртоносна!... Кажете ми, ще изпълним ли дълга си като закрилници на Богинята-майка Йо?!
- Да, Хермес! Да! Да! Да! Това е свещеният ни дълг! – извикали вкупом Якхос, Аполон, както и гребците на последния.
- Отлично! – засиял Хермес, нахъсан за битка. – Да покажем на мършоядите истински бой! Копнея да чуя пак детското пищене и да видя уплахата на страхливия Арес, изживяващ се като най-великия войн на света!

Виждайки приближаването на потерята в бялото поле, Хермес разположил бойците и прегледал оръжията им, давайки им конкретни наставления. Аполон и Якхос застанали на стрелкови позиции в тила, от двете страни след моста. Там, между тях, на самия път образували редица четирима от гребците, имащи

мечове, а другите трима, имащи копия и мечове, застанали като преграда на самия мост. На три крачки пред тях се изправил водачът им Хермес.

Ето Арес спрял задъхан в подхода към моста и наредил тихо на помощника си:

- Чуй ме добре, Ретил! Хермес ми е брат по баща, макар сега да е мой враг, по стечение на обстоятелствата! Никой от вас, смъртни, да не е посмял да го докосне!
- Разбрано, господарю! – напрегнато отвърнал Ретил.
- Докато трае двубоят ми с Хермес, ще чакате, без да мърдате! Само след като той падне, ранен или убит, или пък аз падна, втурвате се и посичате всички наред!...
- Разбрано, господарю!

Арес минал напред и стъпил на моста.

- Братко Хермес? – започнал да преговаря Арес. – Йо, моята невеста, бяга от мен, а ти ѝ помагаш! Та нали аз и Йо сключихме годежен оброк и разменихме пръстени!
- Знам, братко Арес! Но този оброк е сключен против волята на Йо, от майка ти Хера и от нейния баща Инах! – отговорил Хермес. – Йо не желае да бъде твоя съпруга! Тя помоли за защита мен, Аполон и Якх, и ние ще изпълним дълга си!
- Бъди разумен, Хермес! Откажи се! Нямах шанс срещу мен и моите бойци! – направил още един опит Арес. – Направи го в името на бойната ни дружба в Албион, когато споделяхме заедно, по братски, и победите и пораженията!
- Тогава имаме обща кауза – да отблъснем агресията на Атлантите! Сега проблемът е морален и личен – честта на богиня Йо! – казал Хермес и попитал. – Кажи ми прямо Арес, ако татко ни Зевс беше жив, щеше ли търчиш след Йо като един долен насилник?
- Извади си меча, Хермес! Приказките бяха дотук! – казал ядно Арес и издърпал тежкия си бронзов меч от канията.

Хермес отменно изтеглил своя крив меч от адамас – непобедим и ослепителен като полирано сребро. Виждайки страшното оръжие, Арес трепнал, но жребият бил вече хвърлен. Той вдигнал и стоварил меча си с всичка сила, обаче Хермес го отбил ловко встрани. На свой ред Хермес замахнал рязко; имал за цел не да порази противника си, а меча му. И действително, много изненадващо за всички, бронзовият меч на Арес се строшил на две от бързия напречен сечаш удар на Хермес.

Хората на Арес се спогледали с почуда, а тези на Хермес извикали радостно. Сега, използвайки предимството на изненадата, Хермес мушнал острието си в гърдите на Арес, но леко, така, че да опре в ризницата му отдолу. Едно-временно с това той протегнал крак, за да го спъне и го блъснал назад. Арес се проснал по гръб, а Хермес надвиснал над него.

- Предаваш ли се, братко? – попитал той с усмивка.

Арес, изчервен от отчаяние и гняв, не отговорил, но в този момент помощникът му Ретил, изпълнявайки предварителните му заповеди, дал на своите бойци знак за атака. Опитните копиеносци на Ретил скочили на моста, минали покрай боговете Хермес и Арес, и само след миг помели с дългите си копия стоящите там трима гребци на Аполон. Тук обаче те били заковани от бързите стрели на Аполон и Якх – първите четирима нападатели рухнали на моста, стъписвайки напирашите зад тях.

- Напред, бързо, бързо! – закрещял Ретил. – Двама стрелци не могат да спрат седемдесет здрави мъже! Напред! Напред!

Нападателят се юрнали отново през моста, но отново бръмнали бързите невидими пратеници на смъртта. Въпреки затрупването на тесния мост с мъртви тела, брони и стърчащи в разни посоки копия, все пак десетина врагове успели да минат отвъд. Аполон и Якх оставили лъковете си. Заедно с малката фаланга от четирима гребци, те посрещнали с мечове налиташите нападатели.

Сега, неочаквано за двата фронта, последвала друга изненада. Изневиделица в тила на нападателите се появил титанът Прометей. Той ги разбутал на бърз ход с едрото си тяло и с мощните си ръце и на свой ред излязъл и застанал на моста, спирайки с дългото си копие вълната на прииждащите бойци на Арес.

- Хвърляйте копията! Убийте го! – извикал Ретил, осъзнавайки, че в близък бой никой смъртен не би могъл да преодолее огромния силен и дългорък титан.

Мъдрият Прометей обаче имал свой план. Той застанал в най-високата точка на моста, върху ключовия камък, усмихвайки се хитро. Заподскачал ритмично със стъпките на бърза ръченица, сякаш искал да позабавлява присъстващите. Прометей знаел, че този тип мостов градеж, иначе много здрав, се разпада мигновено при монотонна вибрация.

Хермес разбрал какво възнамерява да стори старият титан. Изоставил пленника си Арес и се шмугнал покрай Прометей при своите. Миг преди десетки копия да полетят към него, Прометей подскочил високо и стоварил тежкото си тяло върху ключовия камък. Мостът рухнал, а с него в дълбоките ледени води на Нехтеница се стоварили Прометей и Арес, както и трупове на убитите бойци. Хвърлените копия прелетели нахалост в празния въздух.

На другия бряг продължавали да се бият шестима защитници срещу десет нападатели, без превес за никоя от страните. Обаче везната натежала в полза на защитниците, когато долетял от рухналия мост Хермес. Той се врязъл в тила на враговете, пронизвайки в движение с меч си единия от тях през бронзовата му броня. От този момент Аполон и Якхос, а сега и Хермес, надделяли в схватките и се справили с тази група. За жалост в битката тук загинали още двама от саможертвените гребци.

Важно обаче било, че останките от отряда на Арес – неуспелите да се включат в боя тридесет и шест бойци – били отрязани отвъд пълноводната и ледена река. Те съумяли да измъкнат от бързите, мътни и ледени води господаря си Арес, благодарение на това, че паднал близо до брега и се закачил за

провисналите клони на една върба, а и чули неистовото му пищене, поради измръзването му. От Прометей обаче нямало и следа...

Бидейки вече в безопасност, оцелелите петима защитници – трима богове и двама смъртни – се запътили към свещения връх на Мойрите. Отначало вървели по пътя, но на един завой, покрай огромен древен дъб, се отбили и хванали едва забележимата пътечка, виеща се към върха.

Отдалеч било видно, че върхът на Мойрите наистина имал свещената форма на конус – на утроба и фалос в едно, – както им казал Прометей. Един почти съвършен конус, създаден от природата, покрит със смесена гора – широколистна и иглолистна, покрита сега с бялата пелена на снега. Той и неговият малко по-нисък близък докосвали небето; били високи почти колкото първенеца на Перин планина.

Тъкмо започнали да катерят стръмния склон, когато Яххос им дал знак да запазят тишина. Явно освен с отлично зрение, той бил надарен и с невероятен слух. Групата „замръзнала“.

- Чувам нашите момичета! – казал Яххос.
- Къде? – огледал Хермес околността.
- Малко по-нагоре от нас и по-вдясно! – вдигнал показалец Яххос.

Групата тръгнала в указаната посока и скоро всички дочули виковете на Микена:

- Помощ! Помощ!

Доближили още и чули вече по-ясно:

- Помощ! Спасете ни от този звяр!

Мъжете се спогледали учудени, защото свързали думата „звяр“ с Арес. Но Арес нямало как да се окаже тук преди тях; тогава кой би могъл да бъде този „звяр“?

Излезли на една сравнително равна полянка и разбрали какво се случва. Йо и Микена се намирали в короната на клонест дъб, около дънера на който обикалял с изплезен език огромен сив вълк. Аполон светкавично свалил от рамо натегнатия лък, а с другата ръка поставил на тетивата стрела, но Яххос го възспрял:

- Моля те, Аполоне! Не убивай красивото животно!
- Яххосе, ти като куче, да не би да откажеш с лаене този звяр от плячката му?! – казал подигравателно Аполон, но се сдържал от повече нападки заради Хермес.
- Нека Яххос опита, Аполоне! – кимнал възпиращо Хермес. – Така или иначе момичетата са в безопасност горе на дървото!
- Добре де, разбрах! – сопнал се недоволен Аполон и спуснал лъка; само преди малко предвкушал как ще попълни сбирката си с главата и кожата на този прекрасен екземпляр.

Прекратил обиколките на дървото, вълкът застанал наежен към приближавания го Яххос. Говорейки му нещо с мелодичен глас, Яххос спрял на две крачки от него. Гледали се втренчено и с любопитство. Яххос вдигнал лявата си ръка и посегнал бавно; това предизвикало ръмжене. Мъжът обаче отново заговорил и ръмженето спряло. Ръката му леко погалила челото на хищното животно, спуснала се по тила и зад ушите. Вълкът клекнал на задни лапи и се оставил на ласките на Яххос.

Всички гледали като втрещени: мъжете в края на поляната, но и жените на дървото. Този Яххос действително притежавал чудни умения. А той бързо шепнел в ухото на вълка, сочейки му към долината. Сякаш в отговор на думите му, хищникът излаял силно, като куче, скочил и бегом се спуснал надолу между дърветата.

- Що му рече, бре Яххосе? – промълвил Аполон, слисан от видяното.
- Прошепнах му, че отдолу иде един много лош и добре охранен човек на име Ретий... – мъжете прихнали да се смеят, прекъсвайки Яххос, но той продължил невъзмутимо. – ... казах му да издебне Ретий някъде насаме и да си го изхруска!
- Ама, наистина, това ли му каза? – попитал Аполон, давейки се от смях.
- Смей се ти, Аполоне, но този вълк ме разбра! Той е много специален! Мисля, че в негово лице придобихме съюзник! – съвсем сериозно отговорил Яххос.

Докато Аполон и Яххос разговаряли за вълка, Хермес помогнал на Микена и Йо да слязат от дървото и извикал:

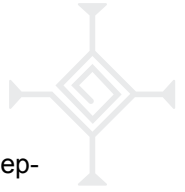
- Яххосе, Аполоне, тръгваме! Арес и хората му сигурно са намерили брод, за да пресекат реката, и скоро ще ни дишат във вратовете! Битката ни не е приключила още!

Седмината поели бързо нагоре между отрупаните със сняг борове. Мълчали и вървяли съсредоточено, стремейки се да не се подхлъзнат и търкулнат надолу. След известно време стигнали до високи стръмни скали. Тръгнали покрай тях, обаче установили, че те опасват непристъпно върха и сякаш няма в тях никакъв проход...

Все пак имало проход, намерили го от другата – източната страна на върха, когато задъхани и уморени, били започнали да се отчайват. В този тесен проход между две високи скали били грубо издялани стъпала, свидетелстващи за човешко присъствие. Но още в началото му стояла изправена плоча с издялана върху нея възпираща вдигната ръка: „Спри дотук, ако ти е мил животът!“ Този знак обикновено бил поставян на подходите към свещени места, забранени за простосмъртните.

Заизкачвали импровизираната стълба, начело с Хермес, но само след няколко крачки ги стреснал дрезгав глас:

- Спри веднага!
- Кой говори? – Хермес вдигнал глава нагоре, не съзирайки никого.
- А кой пита? – отвърнал гласът.

- Аз съм Хермес, син на Зевс и внук на Кронос! – представил се гордо Хермес. – А твоят глас май ми е познат?

Размърдал се един снежен храст в горния край на стълбата и от него изсочил едър мъж, облечен в рунтава мечка кожа, надянал мечка маска на главата си. Мъжът слязъл няколко стъпала и издърпал нагоре надянатата мечка глава. Показала се огромната му глава, от която се спускали разрошени кестеняви къдрави кичури. Сините му очи греели.

- Добре дошъл, татко!
- Силене, що дириш тука? – удивил се Хермес.
- А ти, татко, що дириш тука? – смеел се Силен.
- Това е първородният ми син! – обърнал се Хермес към другарите си. – Той би трябвало да е в земята на Хедоните и да пази там розовите градини на Зевс!
- Като се стопли времето, татко! Сега що да им пазя на розите? Виж, напролет, като нацъфтят, пазач им е много нужен!
- Сине, вода при Мойрите Йо, последната жена на Зевс, а също вода и сестра ѝ Микена! Йо се нуждае от подслон, закрила и специални грижи...
- Знам всичко, Хермес! – иззад широкия гръб на Хермес се показала възрастна жена. – Аз съм Клото, Голямата Мойра!
- Зад нас идат... – опитал се да продължи Хермес.
- Не чу ли: аз знам всичко! Срещу теб е Голямата Мойра! – повторила тя натъртено.
- Прощавай, Клото! Но трудно мога да възприема това, което ми каза! Сигурно наистина знаеш всичко! – извинил се Хермес.
- Добре, добре! Свикнала съм да не ми вярват!... Ако не беше Прометей да ви упъти към нас, че и да ви помогне, не щяхте ли досега да сте мъртви?
- Вярно казваш! – отговорил чинно Хермес.
- А сега си отворете ушите и каквото ви кажа, това да правите! – разпоредила се прорицателката.
- Казвай, Клото! – отговорил Хермес още по-примирено.
- Първо се качете горе при нас; долу никой да не остава!... Да знаеш, Хермес, че виждам намерението ти, но този план, ако го изпълниш, ще приключи с горчив край! – нервно извикала Мойрата.
- Няма вече да ти противореча, дори наум! Съжалявам, Клото, но такава ми е природата! Оттук-нататък ти ръководи действията ни! – извинил се пак той.
- Мъжете подгответе оръжията си; Силен и хората му ще ви сложат на удобните места, а който няма лък, ще получи! Арес и бандата му ще са тука след малко; трепете ги отгоре, без да слизате при тях! Чухте ли ме?! – пак извикала тя.
- Чухме, чухме! – отвърнали ѝ всички, катерейки се по снежните стъпала; Йо и Микена вече били горе, в прегръдките на две по-млади жени, вероятно Средната и Малката Мойра.
- За момите ние ще се погрижим! – продължила Клото. – А момците, след като избие мръсните псета, ще ви нагостим с топла храна и веднага ще

напуснете святия ни дом!... Ще хванете пътя покрай реката, тя ще ви изведе до морето, оттам по морския бряг ще стигнете до залива на Тесал, при вашия кораб!

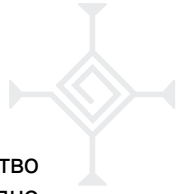
- Да, госпожо! Благодарим за предоставеното ни убежище! – поклонил се Хермес, който последен се качил на равното плато при Голямата Мойра и сина си Силен.
- И аз ви благодаря, че опазихте Йо, младата майка, в чиято утроба расте Светлия Божи син! Хермес, Аполон и Якхос, синове на Зевс: вие изпълнихте завета на отца си и дълга си към нашия свят! Затова ви благодаря! – поклонила се на свой ред Клото.

Жените се прибрали в пещерата под самия връх, а мъжете разпределили помежду си най-подходящите за всеки оръжия. Силен ръководел отряд от дванадесет здрави и добре обучени мъже. Облечени били в дълги тракийски зейри от бяла аба, изрисувани с геометрични мотиви, разположени в напречни пояси. На главите си носели рунтави шапки от лисича кожа, а краката им били обути в ботуши от еленова кожа. Аполон и Якхос имали лъкове и достатъчно стрели в колчаните си. Двата гребци на Аполон получили добри лъкове, а момците на Силен си имали.

- Давам ти един от моите лъкове, татко! – казал Силен, подавайки на баща си и колчан с дълги стрели. – Големичък е и труден, пробвай го!
- Ще се справя, сине, благодаря ти! – опънал пробно тетивата Хермес.
- Елате, да ви покажа къде да застанете! – повел Силен гостите; неговите бойци си имали определени места.
- Аполон и Якхос постави на най-удобните пусии! – посъветвал Хермес сина си.
- Добре, татко! Досещам се, че те двамата са най-точни с лъка! – съгласил се Силен и заговорил на бойците. – Щом заемете местата си, не мърдайте, сякаш гората спи зимния си сън! Чакайте повече врагове да навлязат в прохода! Чакайте търпеливо аз да подам сигнала, който е кукане на кукувица!... И нито една стрела да не излети преди моето кукане!... А сега запазете вече пълна тишина!...

Настанала тишина, такава тишина, че момците чули как падат появилите се няколко снежинки, а и други започнали да прехвъркват нарядко. Природата на Пангей сякаш предвиждала, че предстои да се пролее кръв около святото място на Мойрите и решила да покрие кървавите петна с бели снежинки, чийто валеж възнамерявала да усили.

Ето че се чули тихи стъпки на нозе, които стъпвали предпазливо, но в тази тишина хрупането на снега отеквало оглушително. На просеката между скалите излязъл, воден от следите по снега, разузнавачът на Арес – дребен и гъвкав мъж. В един миг той застинал, послушал се и бавно огледал скалите и храстите над него. Сякаш нямало нищо съмнително. Изглежда малцината оцелели беглеци са продължили напред. Но дори да са проявили куража да направят засада тук, двамата техни стрелци не биха могли да спрат три дузини смели и грозни бойци, които само след малко ще бъдат там горе и ще им „видят сметката“.

Разузнавачът махнал подканващо с ръка. Изведнъж запращали множество бързи и тежки стъпки. Лавината от дръзки нападатели се понесла безразсъдно нагоре с оголени мечове. Защитниците, които са набелязали вече жертвите си, опънали тетивите на своите лъкове. Но не е кукнала „кукувицата“.

Водещите нападатели, преодолели половината стъпала, се носели нагоре, предвкусвайки сеч и победа. Под тях цялото пространство на стълбите и между скалите се изпълнило с въоръжени хора. Ето най-пъргавите вече са пред скалната теснина – „вратата“ на светилището.

- Ку-ку, ку-ку, ку-ку! – чуло се силно и отчетливо; издаващият уговорения сигнал Силен бързо грабнал и опънал подготвения си лък.

Почти едновременно с първото „ку-ку“ бръмнали седемнадесет стрели: дванадесет пуснати от хората на Силен и още пет – от пристигналите в светилището беглеци. Миг след това изпищяла и стрелата на Силен.

Осемнадесет стрели – осемнадесет покосени врагове! Все пак един от нападателите успял да достигне до входа на светилището, но шлемът му наедно с главата му били строшени от гигантския боздуган на Силен, който, виждайки, че натрапникът се е промъкнал, захвърлил лъка си и го поразил със своя боздуган.

Останалите нападатели панически се обърнали да бягат надолу, обаче в теснината и по хлъзгавите стъпала те създали един невъобразим хаос от бутачи се и търкалящи се тела. А в това меле нападателите били лесни мишени за стрелците на скалата. Още един залп и атаката приключила безславно. Настанала тишина, но не красива зимна тишина, а страшна, грозна, смъртна. Заснежената земя се обагрила с кръв и сякаш предизвестената за това природа се погрижила да я скрие: снегът се засилил.

Изведнъж изпод една от купчините мъртви тела изпъзлял един съвсем жив пълничък нападател, който хукнал обезумял и се скрил между дърветата. Защитниците били отпуснали своите лъкове и никой не успял да реагира.

- Този е проклетият Ретил, помощникът на Арес! – извикал Якхос, взирайки се.
- Да го настигнем, а Силен? – попитал някой от хората на Силен.
- Никой да не слиза долу! – казал Силен. – Чухте какво каза жрицата!
- Сам е гадината! Какво ще му мислим толкоз! – упорито настоял младежът.
- Казах никой няма да слиза! – ядосал се Силен. – Жрицата е видяла смърт, а аз не искам после да се оправдавам пред нажалените ви майки!
- Мисля, че Арес се крие тъдява! – казал Хермес, за да охлади бойната стръв на разгорещения младеж. – Не го видях между атакуващите!
- Изпрати бойците си на сигурна смърт, а той се крие в гората, страхливецът! – изсмял се Аполон.

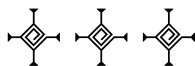
Какво било учудването на спорещите, когато видели как между дърветата се появил същият Ретил, който обаче вървял бавно назад, с гръб към тях. Направил няколко крачки назад и се показал на полянката, държейки с две ръце изправения си меч, предпазвайки се от някого... Чуло се ръмжение. На полянката след него изскочил оня огромен сив вълк, който по-преди бе накарал Йо и Микена да се покачат на дъба, и с който „разговарял“ Якхос.

- Това е моят приятел? – възкликнал Яххос.
- Това е Сиявуш! Пазителят на светилището! – обяснил Силен. – Нас не закача, но странниците ги надушва отдалеч и няма прошка за тях! Жриците казват, че е превъплътено божество, изпратено да ги пази!

Защитниците млъкнали и се втренчили напрегнато в предстоящата гладиаторска схватка между вълк и човек, макар да се досещаха за нейния изход. И действително оръжието не могло да помогне на Ретил. Атаката на Сиявуш била толкова светкавична, а замахането на уплашения Ретил – толкова бавно и несръчно... Вълкът го захапал през врата, метнал го на гърба си и изчезнал в снежната пелена, която ставала все по-гъста.

- Е, битката приключи, всички натрапници са мъртви! – обявил Силен. – Моите момци оставате на пост тук, около входа, а вас, скъпи гости, ще нагостим, стоплим, като през тази нощ ще можете и да отдъхнете! А утре заран, както каза Клото, поемате надолу все по реката, докле стигнете морето!

Силен отвел в пещерата петимата гости – Хермес, Аполон, Яххос и двамата гребци, – уморени от преживените приключения и трудности. Входът бил тесен, първата зала – малка, но втората – просторна. В дупки и процеци в скалните стени стояли закрепени маслени лампи, които осветявали вътрешността. Светлина идвала и от пламтящото огнище, чийто дим изчезвал нагоре по неведом начин. Топлината ги принудила да хвърлят от гърбовете си натежалите мокри ямурлуци.

Йо лежала на широкия нар на Мойрите, покрит с дебели пухкави козаци. До нея седели, скръстили нозе, Микена, Клото, Лахесис и Атропа, и разговаряли оживено.

- Мъже, сядайте на голямата синия! – викнала им Клото. – Лахесис и Атропа ще ви напълнят по една паница с топъл боб; а ако е останало от глиганското печено, ще ви турят и по някоя тлъста мръвка – като за храбри герои!
- Благодарим ти Клото, тъкмо сме поизгладняли! – потрил ръце Хермес.
- Хапнете си хубаво! Сетне ще похортуваме и трябва да починете!
- А Арес? Не го видяхме сред нападателите? – попитал Аполон.
- Този не го мисли! – засмяла се Клото. – Сврял се е на геврек под една хвойна и трепери от студ, горкия! Тази нощ ще се вкочани и едва-едва ще оживее!
- Хак да му е! – казал Хермес. – Но аз се безпокоя за вуйчо ми? Когато събори моста, той рухна заедно с него в ледената Нехтеница и ...
- Прометей е добре! – отговорила Клото. – Вярно, беше се смразил във водата, но на втория завой след моста реката го изхвърли кажи-речи пред дома на една самотна вдовица, много добра душа. Та там е той сега: подсушен, нахранен и сгушен в топлия ѝ прегръдки!

- Еха-а! – засияли весело мъжете.
- Тя колко е голяма, тази жена, че да гушка грамадния ми вуйчо? – зачудил се любопитният Хермес.
- Виждам я по-голяма от него! – спуснала за миг клепачи Клото. – Тя си е от расата на исполините!

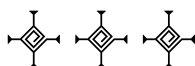
Гостите, подпомагани от домакина си Силен, заработили с челюсти. Скоро храната била ометена, а гладът заситен. Потривайки тумбак, Силен се отпуснал на дебелата си меча кожа край огнището. Хермес, Аполон и Якхос отишли при жените, присядайки по краищата на широкия нар, скован от дебели и груби букови дъски.

- Първо тримата идете да запалите по свещица за милия ви баща, ей-там на онзи олтар! – казала Клото.
- Днес правим четиридесет дни от смъртта на Зевс – вашия татко и моя съпруг! – Йо избърсала с длан сълзите си.
- Боже, душата му се възнеса на небето... – досетил се Хермес.
- ... На 26-я ден на месец Хояк*, който се пада днес! – добавила Йо.
- Тъкмо получихме закрилата на вашето светилище, Велики Мойри! – удивил се Хермес. – Интересно как звездите и планетите, а чрез тях съдбата направляват нашите дела!
- Така е, Хермес! – погледнала го Клото особено и продължително. – Ти си умен мъж, но тепърва предстои извисяването на духа ти! Има какво да дадеш на този тежък и непохватен свят! Името ти, както и това на вуйчо ти Прометей, ще стане светилник за посветените умове!
- Благодаря ти, Клото, за хубавите думи, каквото и да значат те! Предусещам хубави неща, които ще завладеят сърцето и ума ми! – разнежил се Хермес.
- Сега по същина: да обсъдим онова, за което дойдохте! – казала строго Клото. – В полунощ на втория срещу третия ден от днес, звездата Сириус ще излъчи голяма сила, която планетите, подредени в йерархията на „Небесната стълба“, ще насочат и отразят към Земята. В този неповторим звезден миг ще се случи раждането на Божия син Колад! Някои ще го нарекат Дионис, други Бакхус или Митрас, трети Хорос или Хурса, и още Сурья, Сива или Шива! Той ще получи от небето качествата и уменията на силен, благороден и справедлив цар! Той ще поправи сторените в миналото грешки и ще ни изведе на верния път! Неговият закон ще бъде спазван занапред в продължение на много хиляди години! Но тези неща ще започнат да получават проявление след около тридесет години... Сега задачата пред нас е да спомогнем за физическото раждане на детето на Йо. Ние, Мойрите ще поемем акушерската работа и първоначалната грижа...
- А ние какво следва да направим за Йо? – попитал досетливият Хермес.

* 22 Декември.

- Всичко ще направим за прекрасната Йо! – го подкрепил Яхкос. – Тя винаги се е отзовавала и ни е помагала в тежки моменти, а сега ние ще бдим над нея!
- Вярно думаш Яхкос! Двамата с Хермес сте умни, добри и достойни млади мъже! – зарадвала се Клото. – ... След около двадесет дни с кораба на Аполон трябва да бъдете в град Библос, откъдето да вземете Йо с бебето ѝ, както и Микена, и да ги откарате в Египет, при Лето... Аполон знае къде живее сега неговата майка: на плаващия остров Хемис, в Хераклеотическия ръкав на делтата на Нил, крайния от западна страна!
- Виж ти, това каза и вуйчо ми Прометей! – учудил се Хермес.
- Да, наистина каза, че майка ми Латона ще отгледа тайно детето! – потвърдил Аполон.
- С Арес какво ще стане? – попитал Хермес.
- Арес ще продължи да следва Йо, но вече без желание и само поради страх от майка му Хера! – отвърнала Клото. – Освен това ние ще го забавим и той ще тръгне оттук, едва когато Йо прецапа Босфора!
- И все пак по-сигурно е да придружим Йо! – упорствал Хермес.
- Не! – извикала рязко Клото. – Ти, Аполон и Яхкос сте видни мъже, познават ви навсякъде, но най-лошото е, че привличате вниманието на агентите и съгледвачите на Сет, които все още шарят в Леванта и в Анатолия! Облечени скромно, Йо и Микена ще се промъкнат инкогнито до Библос, откъдето ще ги вземете!
- Разбрах! – съгласил се накрая Хермес. – Ще сторим, както казваш!
- Най-сетне! – изпъшкала Клото. – Ох, Хермес, уморих се от препирните с тебе!
- Прощавай! – съжалил той възрастната жена. – Често и аз се чудя на своето безкрайно упорство!
- Това е заради твоята планета – Меркурий! Упоритост, търсене, любопитство, стремеж към знание, работливост: това си ти, Хермес! – охарактеризирала го тя. – А сега идете край огнището, при хъркащия вече Силен, да се увиете в ей-ония козаци и да се оставите в плен на добрия Морфей!

На следващия ден заминали Хермес, Яхкос, Аполон и двамата му гребци, изпратени сърдечно от Йо, Микена, Мойрите, Силен и местните охранители на светилището.

Клото и Лахесис, които наблюдавали през нощта за пореден път звездното небе, повикали Йо и Микена.

- Снощи пак гледахме звездите! – заявила Клото.
- Раждането ще стане в полунощ на 28-ми срещу 29-ти Хояк*. – допълнила Лахесис.
- Малко ме е страх! – казала Йо тихо.

* 24 срещу 25 Декември.

- Всяка първеския я е страх! – казала Клото.
- О-о, няма нищо страшно! – засмяла се Лахесис. – Тука сме изродили много бебета и всичките са здрави, а майките им щастливи! Те повечето пораснаха вече!
- Днес, утре ще приготвим всичко: имаме ново неизползвано ленено платно, имаме много и различни билки, събрани през лятото и изсушени... – казала Клото.
- Ще сварим отвара от някои билки, сетне ще я изстудим... – продължила Лахесис.
- Тази отвара е против загнояване на рани, но ние я ползваме следродилно. – дообяснила Клото.
- Ех, Йо, ти си дошла на най-сигурното място! – възторжено казала Микена.
- А след като излезе бебето и го измием и повием, малката ни сестра Атропа, която своевременно ще събере част от изтичащите води, ще направи с тях един ритуал, за да провидим още по-точно бъдното на младенеца! – казала Лахесис.
- Ще те научим и как да го кърмиш и обгрижваш! – казала Клото. – Майката е всичко за бебето: топлина, храна, пазител, учител и приятел!
- Значи синът ми ще се роди здрав, ще отрасне и ще се превърне в красив мъж? – попитала Йо, явно имайки нужда от успокояващи думи.
- Да, ще се роди здрав, но много мъничък, защото ще бъде седмаче! – отговорила й Клото. – Ти обаче ще се справиш отлично, като най-добра и обичлива майка!... А той наистина ще стане красив и силен мъж! Ще бъде добър, справедлив, благороден, ще помага на всички – на богове и смъртни!... Виждам го как побеждава Хадес и си връща бащиния трон!... Виждам го като цар, съдия, законодател, благодетел, велик пастир и цивилизатор на всички народи. Ще бъде най-обичаният владетел в света!
- О-о, това е толкова прекрасно! – разплакала се Йо.
- И ти си така прекрасна! – прегърнала я младата Атропа. – Ще го почувстваш един ден по любовта на околните към тебе!

Този и следващият ден минали бързо като насън. Мойрите огледали и почистили пещерата, измили всички котли, котлета, паници, ножове и други битови предмети, ползвайки чиста изворна вода от подземната река на долното ниво, която затопляли на голям казан на огнището. Имали достатъчно сухи дърва, събрани в гората от есента и складирани в един страничен тунел на пещерата.

Силен и другарите му не били допускани вече във вътрешната зала. Хранели се в по-малката външна зала, където спяла почиващата смяна, докато другата зорко изпълнявала охранителната си служба.

Ето че настъпила важната нощ на великото тайнство – раждането на Божия син. Както били предrekli Мойрите, родилните болки започнали преди полунощ. Мъжете във външната зала чули острите бикове на Йо, успокоителните и напътствени думи на Клото, суетната на жените, и след малко – проплакването на бебето.

Чудото станало! Течали първите минути на 29 Хояк!*

Силен предпазливо отгърнал овчата кожа, закриваща тесния вход на вътрешната зала. Надзърнал, за да види бебето, но бил смъмрен на мига и прогонен от забелязалата го Лахесис. Постепенно суетнята и гласовете утихнали: пещерата заспала дълбок сън...

В следните дни младата майка Йо била обучена от Мойрите в тънкостите на бебешките грижи: кърмене, къпане, повиване и разбира се общуване с поглед и жива реч. Родено в първите дни на седмия месец от бременността, бебето било толкова малко, че отначало не можело дори да суче. Затова Йо леко изцеждала капка мляко на кутрето си, което пълнала в миниатюрната му устичка. Така младенецът първо се научил да смуче „млечното“ кутре на Йо, а след три дни започнал да суче и от гърдите ѝ.

Така само за девет дни в условията на топлата и чиста пещера божественият младенец видимо укрепнал и наедрял. Край него Йо сияела от щастие, отдавайки му цялата си любов.

Дочувайки отвътре радостната женска глъчка, както и силното „гукане“ на младенеца, Силен и неговите другари се почувствали най-сетне спокойни. Животът продължавал в предопределения му ред...

8. Йо и Микена на път към Босфора. Засадата на Хера и Мурзеля. Вълкът Сиявуш и еленът-лопатар спасяват Божия син: легендата за Авитохол

На десетия ден жените излезли от пещерата, но не за да покажат на мъжете бебето. Йо и Микена били екипирани и готови за път. Младенецът „гукал“ от една кошница, увит в ленени и вълнени пелени, така, че само очичките му се виждали, светещи от любопитство и изпълнени с впечатления.

Прегърнали се, сбогували се, след което двете млади жени с мешки на гърба, а едната и с кошница, се спуснали по гористия склон и изчезнали между заснежените дървета. Малко по-долу трябвало да хванат и следват пътеката покрай реката, излизаща от един от долните изходи на пещерата. Тази река лъкатушела между върховете на планинската земя Пангея, а след спускането си на север, в равнината Ромбус, се вливала в по-голямата река Кабирос, Кеброс или Хеброс. Последната щяла да ги изведе към плиткия проток, през който да преминат в земята на богинята Анат – Анатолия...

Като изпратили младите богини, Мойрите се прибрали в пещерата. Преуморната Клото полегнала на широкия нар и почти веднага се унесла в сладка дрямка. А Лахесис и Атропа тихичко шетали, за да пооправят реда в голямата зала.

Изведнъж Клото се събудила. Изглеждала тревожно.

* 25 Декември.

- Какво стана? – попитала я Лахесис.
- Полето се промени, друго зло приближава! – Клото съсредоточено се загледала в скалната стена.
- Но какво виждаш? – попитала я Атропа.
- Там е работата: всичко ми е някак замъглено, образите преливат един в друг! – тревожно отвърнала Клото.
- Да не би някой да ти пречи? – досетила се Лахесис.
- Това е то, bravo Лахесис! А аз помислих, че ми е от преумората и недоспиването през миналите дни!... – Клото рипнала и погледнала малката сестра. – Атропа!
- Да, сестро! – отзовала се бързо последната.
- Ти ще се справиш! Извади и изпий доза от твоята специална отвара за „отделяне от тялото“! – наредила ѝ Клото.
- Веднага, сестро! – припнала Атропа.

Младата Мойра бързо извадила от скрина с отварите малка зелена стомничка, украсена около шията с два реда червени свастики. Отляла си малко в една керамична чашка, а с друга гребнала топла вода от казана и я добавила в първата. Разклатила чашката и я изпила до дъно.

Лахесис приближила тихо до Атропа, прегърнала я и я довела да приседне на нара, до седящата там Клото. Само миг и отварата действала: Атропа „излязла от тялото си“. Изпънала ръце и крака, очите ѝ се обърнали и заговорила с различен, неестествен глас:

- Виждам ги! – изрекла тя.
- Кого виждаш? – попитала Клото.
- Две лоши жени: едната снажна и царствена, а другата дребна, крива, затъкнала в рошавата си коса разноцветни ленти! – казал гласът, излизаш от девойката.
- Това са Хера и онази вещица-отровителка Мурзелея! Тя ми замъглява провиждането! – казала ядно Клото и попитала. – А къде са тези жени?
- Долу на голямата река Кеброс, там където нашата Бистрица се влива! – отговорил гласът и допълнил. – Там дебнат и точат зъби да хванат Йо и да погубят детето!
- Ах ти, мръсна Мурзелео! Скъпо ще ми платиш още днеска! – закарала се Клото. – Душичката ще ти изтръгна, в таласъм ще я превърна!
- Стоят там и мъже въоръжени! – добавил гласът, трепетно излизаш от Атропа.
- Колцина мъже? – попитала Клото.
- Наброявам осмина жалки твари! – отвърнал гласът.
- Лахесис, нямаме време! – погледнала Клото средната си сестра. – Да я изведем навън!

Прегърнали и полека извели Атропа от пещерата. Свободните от стража мъже ги приближили, за да разберат какво става.

- Атропа, сега трябва да повикаш Сиявуш! Хайде, мила! Повикай вълка! Той тича бързо, трябва да настигне Йо и Микена, и да ги предпази на

първо време! А ние, с мъжете заедно, ще го последваме! – каза Клото. – Разбра ли ме, Атропа?

- А-у-у-у! А-у-у-у! – започнала да вие мощно девойката, вдигайки глава към небето; даже лицето ѝ се издължило, сякаш се превръща във вълча мучуна. – А-у-у-у! А-у-у-у!

Мъжете стреснати се огледали, а Силен изтичал към портата на светилището:

- Ето го Сиявуш, дойде! Ела вълчо, ела при нас, тук горе!

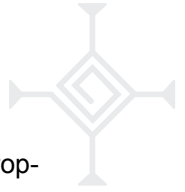
Сиявуш се качил горе и излязъл на равната поляна пред пещерата. Само че не отишъл при Силен, а заобиколил цялата мъжка група. Отишъл право при Атропа, тази, която го била повикала и се умилкал в нея! Както си бил голям, едва не я съборил! А Лахесис, която тъкмо била донесла от пещерата завивката на Йо, я подала на Сиявуш, който я помирил, за да „улови“ после следата на лехусата богиня. В този момент Атропа погладила с ръка вълка по широкия гръб, като доближила главата си до неговата, задържайки я така няколко мига. После двамата, сякаш по обща команда, погледнали нагоре и започнали да вият в смесен вълчи дует... След няколко дълги и виевати трели, Сиявуш близнал десницата на своята повелителка Атропа, и с бързината на дух се озовал на портата и изчезнал. Той явно много добре разбрал къде трябва да отиде и какво да стори...

- Силен! – каза Голямата Мойра нервно.
- Да, Клото? – приближил я той.
- Йо и Микена са в опасност! Хера ги причаква долу, на големия завой на Кеброс! Двете ни приятелки не са стигнали още там, затуй пратихме Сиявуш след тях! Но той няма да ги опази сам, защото с Хера има осем въоръжени мъже, а някои от тях носят лъкове!
- Значи ние трябва да си вземем лъковете? – предположил Силен.
- Това казвам, де!... Ти ще се справиш ли с осем от твоите джигити?
- Напълно! Ще им турим един голям пердах!
- Добре! Значи тръгваш с осем души! Другите четири нека останат да пазят светилището и Атропа, която е сега изтощена!... Потегляйте веднага; аз и Лахесис идем по вас, само трябва да взема нещо от скрина!
- Добре, Клото! Ние деветимата ще вървим по вълчата следа, а пък вие двете – по нас! – казал Силен и викнал на своите. – Хайде, момци млади! Бегом, дружина, по вълчова партина!

Деветимата със смях се понесли след бързоногия Силен, който явно бил наследил това качество от баща си Хермес, макар да нямал като него крилати сандали. След хвъркатите юнаци се понесла снежна вихрушка.

- Ела, Лахесис, да внесем вътре горката Атропа! – каза Клото. – Докато се върнем, тя ще се е съвзела!

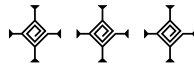
Положили малката си сестра върху меките козаци на нара, завили я и тя заспала мигновено и непробудно. Клото отворила скрина; взела от едно малко чекмедже голям, синкав, ромбоиден кристал, окачен на здрава кожена каишка. Привързала си го на врата, скривайки го в пазвата си. Извадила и друг странен

предмет – две златни багети, които завила в ленена кърпичка и пъхнала в торбата си.

- Готова ли си? – погледнала Клото към Лахесис.
- Да, како! – отвърнала Лахесис. – Аз сложих в моята торба малко храна за из път.
- Добре си направила! Да тръгваме, че проклетата Мурзелея е силна! Само аз мога да спра черната ѝ магия!
- Да побързаме, тогаз! – съгласила се Лахесис.

Двете Мойри махнали на момците при портата и се спуснали бързо по снежния склон. Действително пъртината, оставена от деветимата момци, им била отличен и лесен ориентир. Дано небето се запази светло и снегът да не завали...

В това време Йо и Микена, следвайки планинската река Бистрица, стигнали до мястото на вливането ѝ в река Кеброс, която, излизайки в равнината, ставала широка и пълноводна. Двете млади жени отишли до брега и се навели да измият ръце, макар водата да била студена. За целта трябвало да строят тънката кора на крайбрежния лед; бързото течение не позволявало на този лед да се увеличи и обхване цялата река. В този момент Йо чула зад гърба си един неприятен глас – гласа на Хера, – която била излязла с хората си иззад една туфа ниски дървета и храсти.

- Най-после да се видим с тебе, измамна невесто! – извикала Хера тържествуващо.
- Какво желаеш, Хера? – обърнала се Йо, пребледняла, поглеждайки със страх към кошницата на брега; добре, че бебето спяло и не издавало звук.
- Какво желая ли? – почервеняла Хера. – Не ми ли казваше „майко“, когато те сгодих за сина ми Арес?!... А сега: „Какво желаеш, Хера?“
- Това е минало-заминало! – отвърнала гордо Йо. – Не може да съм годеница на сина ти Арес, който не ми обърна внимание цяла година, защото търчи безумен от битка в битка, където се забавлява, убивайки нещастните хора!...
- Я стига сладки приказки! – вбесила се Хера. – Кажете ми Йо, какво криеш в оная чистичка кошница?!
- Нищо не крия! – запазила самообладание Йо, макар да забелязала, че един от въоръжените мъже бавно и тихо се прокрадва по край брега. – Носим си със сестра ми храна за из път.
- Храна ли? – присмяла се Хера. – Като стана дума за това, май усетих глад! Почерпи ме, Йо, с нещо вкусно от твоята кошница!

Разбирайки, че няма как да се изплъзне от хитрата Хера, в този миг Йо взела тежко решение. Тя повдигнала кошницата уж да я занесе на Хера, но подхлъзвайки се нарочно до самата вода, там, където преди малко си бе

измила ръцете, изпуснала кошницата в реката, чието течение веднага я грабнало и повлякло.

– Ах, изтървах я! – престорила се Йо. – Отиде ни храната, та се не видя!

Промъкващият се войник изтърчал през глава, но късно, кошницата отплавала на стотици лакти разстояние, носена бързо от дълбоките въртопни води. Мъжът застанал при Йо и Микена, чакайки разпореждане от Хера, която била застинала, изумена от случилото се.

В тази кратка пауза на нейното учудване и колебание, една бърза сянка се появила – толкова бърза, че чак невидима. Всички присъстващи край реката можали да съзрат Сиявуш едва когато той спрял своето движение, за да захапне дебелия врат на нещастния войник. Чуло се изхрущяване на кости. Бойните другари на нещастния свалили лъковете си и поставили стрели, но напразно – вълкът бил изчезнал така мистериозно, както преди малко се бил появил.

– Хванете веднага тези жени! – заповядала Хера властно.

Трима войници тръгнали към брега, но тук се намесила друга сила. Чуло се свистене на стрели и онези рухнали в белите преспи. Тогава на близката пясъчна дюна се показали заплашително Силен и хората му с натегнати лъкове.

– Ти пък кой си? – изгледала Хера Силен.

– Аз съм Силен, син на Хермес и внук на Зевс! – представил се той и добавил. – Стрелците ми са добри! Не ви съветвам да подканяте още веднъж смъртта, която чака на върховете на нашите стрели!... Най-добре за вас ще бъде да се върнете там, откъдето сте дошли, защото не сте желани гости в светлозарна Тракия!

Хера разбрала, че няма да постигне целта си със сила, затова погледнала подканващо своята придружителка Мурзелея. Последната веднага се досетила, какво се иска от нея.

Очите ѝ помътняли и този черен поглед се вторачил в очите на гордия Силен, непозиращ, че срещу него ще бъде използвана магия. Мурзелея отметнала глава надясно, сякаш издърпва нещо от очите или от душата на Силен, сетне преместила погледа си наляво и така повторила тези движения няколко пъти, като тъкачка на стан, която води влакно със совалка...

– Какво ме гледаш, грозна вещице! – викнал той. – Сега ще дойда да ти тегля един хубав юнашки бой!

Силен понечил да вдигне крак, но усетил, че е като вкаменен. Поискал да каже нещо на другарите си, но от устата му вече не излизали звуци, а само хриптене. Изплашени, бойците на Силен започнали да се оглеждат и да се чудят какво да предприемат, а защо и да не се скрият от черните очи на вещицата...

Неочаквано обаче звъннал друг един глас – мелодичният глас на Лахесис, която, заедно с Клото, била пристигнала на река Кеброс, малко след групата на Силен. Лахесис владеела Гласа, който имал свойството, посредством особен тембър, да хармонизира пространството, като го изчиства от лоши вибрации. Така Лахесис освободила Силен от невидимата хватка на Мурзелея.

Последната, неприятно изненадана, прехвърлила сега тежкия си поглед върху неспиращата да пее Лахесис, не знаейки, че тя само ѝ отвлича вниманието и освен това, че не може да ѝ стори нищо, докато пее.

В същия момент Клото, която успяла незабелязано да приближи Хера и Мурзелея, извадила синия кристал от пазвата си, пустила го свободно върху върхната си дреха, а златните багети издърпала от торбата. Хващайки багетите с две ръце, поставила ги пред кристала. Те се повъртели свободно насам-натам, но поведени от мисълта на Клото, се насочили към вещицата. Тънък син лъч изтекъл от кристала през багетите и потънал в главата на Мурзелея. Вещицата изохкала и изпуснала дух на мига.

- Предупредих те, отровна жено, да не се мяркаш по тракийските свещени места! – извикала победоносно Клото. – Ето, скъса се нишката на черната ти съдба! Дотам те доведоха тъмните ти дела: сега душата ти е умъртвена, а това, което остана от нея, ще се превърне в таласъм-скиталец в Ада, под Небесния купол!
- Ох! – изпищяла от болка Хера, тъй като Клото, опиянена от своята тирада, неволно бе насочила парещия невидим лъч към нея.
- А теб ще पोцадя, алчна и глупава жено! – обърнала се Клото към Хера, сваляйки и прибирайки багетите.
- Как смееш да ми посягаш! Не видя ли, че аз съм Хера, жената на Зевс!
- Млъквай, докато не съм размислила! – изгледала я с презрение Клото. – Знаеш ли, че твоята съдбовна нишка минава много близо, ей-тонинко, покрай нишката на един торен червей! Колко му трябва, да ти се случи такова превъплъщение?!
- Да се връщаме на Олимп! Веднага! – развикала се на подчинените си изплашената Хера.

Тя и войниците ѝ хукнали през глава, представяйки си с ужас какво може да им се случи...

Опасността в лицето на Хера била отстранена, обаче я нямало кошницата с младенеца, която мътните води на Кеброс отнесли надолу. Отчаяната Йо хукнала по брега, плачейки, а Клото викнала подир нея:

- Не бой се Йо! Кошницата е наблизко, в един заблатен ръкав, а на детенцето нищо му няма!

Йо обаче не чула призива на Клото, макар и другите да викали след нея. Продължила, препъвайки се често, да тича по брега.

- Оставете я! Скоро ще го види и ще се успокои! – казала им Клото.
- Да вървим след нея, че да не влезе сама в ледената вода и да се удави! – казала Микена.

Групата забързала ход след разтревожената майка. Скоро я видяли на брега, чупеща ръце; видяли и кошницата по средата на един широк като езеро ръкав, както била предрекла Клото. Микена се втурнала към сестра си и я прегърнала.

- Ще вляза да извадя кошницата! – предложил благородният Силен.

- Невъзможно! – рязко заявила Клото. – Потапянето в ледените води е равностойно на смърт! Друго би било да сме наблизо до нашата пещера, където да те сложим мокър, обледенен и посинял край напаленото огнище; там да те обмажа с топла отвара против измръзване и увия в прясно одрана овча кожа...
- И като изпиеш и кана с греяно вино, си готов спасен! – допълнила я Лахесис.
- Да, ама не! – продължила Клото и се заканила. – Пещерата е далеч и никой да не е посмял да стъпи в река Кеброс.
- Все трябва да има някакъв друг начин? – замислила се Лахесис.
- Че какъв друг начин? – почесал Силен главата си, бръквайки под гуглата.

Разговарящите, вторачени в плаващата на рейд кошница, не забелязали, че зад тях бил поседнал храбрият Сиявуш, който преди малко ги следвал тих и незабележим по брега, а сега ги слушал внимателно и сякаш мислел заедно с тях. Усетили го едва когато рипнал и се шумгнал между близките дървета.

Дали пък Сиявуш не бил изнамерил решението?

Докато вълкът влязъл в гората, ето го че излязъл от нея. Постоял загледан натам и пак се шумгнал, подобно на африкански бумеранг. След миг измежду дърветата изсочил огромен елен-лопатар и хукнал блеейки по поляната, а след него се носел вездесъщият Сиявуш. Двамата играели сякаш на гоненица!

Еленът опитал да завие към гората, но вълкът му преградил пътя. Тогава лопатарят навел ниско глава, широките му рога опрели в снега. Той бил силен и опасен противник, но не и за опитния Сиявуш. Само с три скока вълкът заобиколил еленовото оръжие и докопал шията на якия тревопасен мъжкар.

- Край с него! – емоционално възкликнал Силен.

Очакваната еленова гибел обаче не се състояла; вълкът обърнал жертвата си към реката и я завлякъл до близката вода, но без да ѝ прекърши гръбнака.

- Какво прави Сиявуш? – учудил се Силен, а също и останалите.

Сякаш за да им отговори, вълкът леко гризнал единия заден бут на елена, но не силно, а колкото последният да усети върховете на острите му зъби. Нямайки друг изход, лопатарят скочил в ледената вода и се понесъл като лодка. Опитал да завие към брега, но притичалият вълк оголил зъби и изръмжал. Така течението отнесло елена точно при заветната кошница, задържана от крайбрежния лед в средата на широкия ръкав.

- Виж го ти, Сиявуш? – почесал се Силен този път и с двете си ръце.
- Умно животно! – сияела Микена, прегръщайки Йо; последната треперела и се молела наума си еленът да спаси детенцето ѝ.
- Сиявуш не е обикновен вълк! Той е превъплъщение на самия бог Зевс, отеча на това дете! – обявила Клото; предизвиквайки хлипането на измъчената Йо.

Еленът обаче не предприемал нищо. Тогава вълкът оголил грозно зъби и започнал да вие заплашително, като че ли му говорел: „Вдигни кошницата, иначе знаеш какво те чака!“

Последвали няколко мъчителни мига. А сетне се случило невероятното! Макар всички съсредоточено да гледали какво ще стане, все пак никой от тях не видял и не разбрал как кошницата се озовала закачена на разклонените краища на десния еленов рог! Наистина те видяли, че в един момент еленът завъртял клонатата си глава, обаче как съумял да закачи кошницата на десния си рог?

Усещайки сега благосклонността на страшния си съперник Сиявуш, лопатарят заплавал бързо към спасителния бряг, където вълкът нетърпеливо го очаквал, подтичвайки нервно. Още неизлязъл на брега, Йо грабнала от рога му кошницата, взела от нея малкия си син и го гушнала на гърди под ямурлука си, за да го стопли.

Всички се радвали на мъдрия Сиявуш, подвиквали му благодарни думи, а той се оттеглил на близката дюна, откъдето ги наблюдавал с умни и както им се сторило – засмяни и игриви очи.

Само Клото обърнала внимание на горкия лопатар, който стоял смразен и треперещ на брега и не побягвал. Тя издърпала от торбата си неразделната й мека ленена бохча, разгънала я и я метнала на гърба на премръзналото животно. Ръцете й сръчно разтрили през плата козината му, затопляйки я и попивайки водата в нея. После дръпнала промокрената бохча и освободила с потупване животното, което с удоволствие се понесло в тръс към гората...

Мистериозното спасение на Божия син от вълка Сиявуш и елена-лопатар се запечатало дълбоко в съзнанието на очевидците. Години наред след това те разказвали преживяното чудо на познати и непознати. Така се родила притчата или легендата за Абу-то-хол (в по-късни времена Авитохол), или „Отецът от древността“.

Два дни по-късно, вървейки на югоизток, Йо и Микена попаднали в по-топъл климат. Снегът и студът изчезнали, благодарение на което те успели да преминат река Кеброс на един завой, където коритото на реката се разширило, образувайки плитък брод.

На третия ден смелите млади богини прегазили и плиткия проток, през който сладководният Евксински понт се оттичал през Пропонтида и морето на Дардан – в Тракийско море. Оттогава мястото, където кравата Йо стъпила в Анатолия било наречено в нейна чест Кравата, а целия проток – Босфор, или „Кравешки“.

РАЗДЕЛ „СЪВРЕМЕННА ЛИТЕРАТУРА“

